

EIR

Executive Intelligence Review

January 15, 2010 Vol. 37 No. 2— www.larouchepub.com \$40.00

The Case of Obama: Tantamount to Treason
Russia Seeks To Develop Far East; Invites U.S. Role
Shut Down Londonistan's Terrorist Operations Now!

Lyndon LaRouche predstavlja
'Pitanje pred nama'

Novi, svjetski kreditni sustav:

PITANJE PRED NAMA

Lyndon H. LaRouche, mlađi

Subota, 9. siječnja 2010.

Pitanje koje sljedeći uradak obrađuje, jest:

*To što se mora (ljudima) preporučiti za razmatranje glede izgleda za **(a)** uistinu, hitno potrebnu inicijativu četiriju sila u svrhu ciljano usmjerenog procesa pretvorbe svjetskih gospodarskih sustava, **(b)** iz sadašnjih razornih učinaka podvrgnuća zapravo financijsko imperijalističkom, globalnom monetarističkom sustavu, ustvari „novoj Kuli babilonskoj“, i **(c)** na hitno nužan kreditni sustav čvrstog valutnog tečaja **(d)** uzajamno korisne, globalne suradnje naroda osmišljenih kao zajednica dotično suverenih država nacija.*

*Ovo podrazumijeva nužne, prisutne, praktične mjere **(e)** hitne primjene ranijeg slučaja reforme Glass-Steagall-a koja treba služiti kao načelo, a koju je u SAD uveo Predsjednik Franklin Roosevelt.*

*To također znači, još jednom, **(f)** iskorjenjivanje urođeno pro-imperijalističkih, monetarnih sustava i njihovu zamjenu sa **(g)** sustavom suverenih nacionalnih kreditnih sustava oblikovanih u dugoročni aranžman nacionalnih kreditnih sustava čvrstih valutnih tečajeva.*

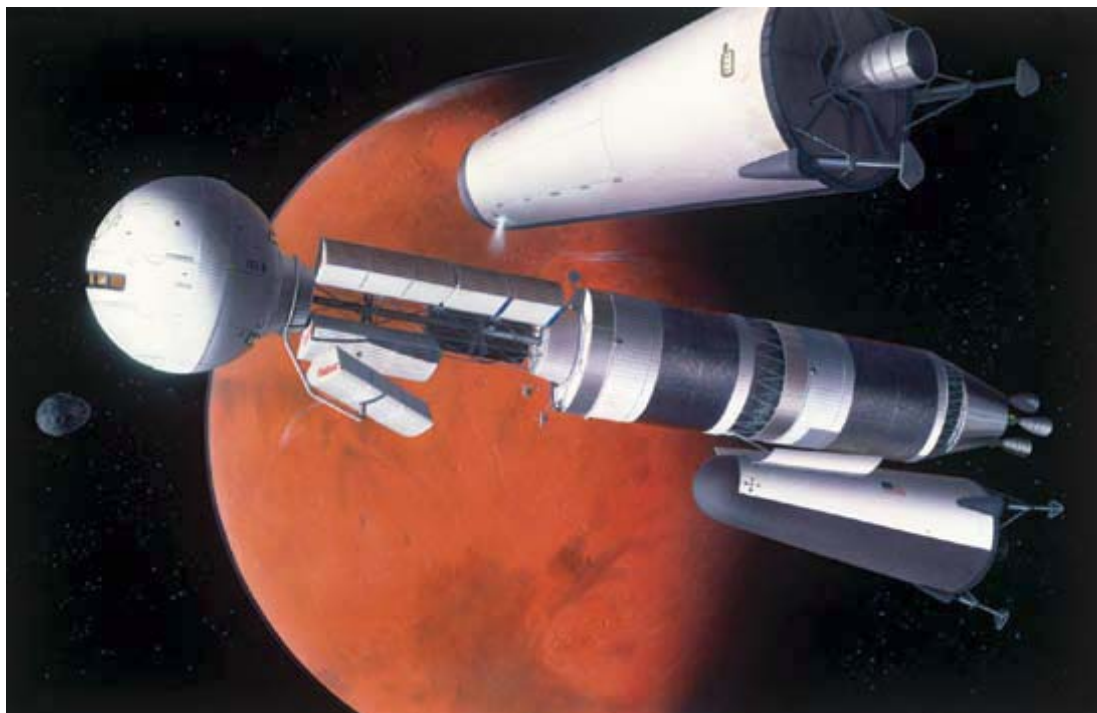
Budući veći dio nominalnih monetarnih financijskih sredstava sad izvan državnih granica, nosi teret ustvari hiperinflacijskog nagomilavanja sve bezvrjednijih komada „papira“, hitni prelazak s monetarnog sustava na kreditni sustav čvrstih valutnih tečajeva sad predstavlja jedinu postojeću nadu izbjegavanja strmoglavljenja cjelokupnog planeta u dugotrajni novi mračni vijek.

Sve što je napisano glede sadašnjeg stanja Britanskog carstva zasigurno je grubo no mora se tako objaviti kao istinsko opisivanje, bez straha od ikakvog aktualnog pretjerivanja glede sadašnje politike koju primjenjuje britanska kraljevska kuća. Pazio sam da ne pregledam prirodna, nacionalna prava naroda Ujedinjenog Kraljevstva, s kojim i tako imam određeno, staro porijeklo.

Predgovor:

O INICIJATIVI ČETIRIJU VELIKIH SILA

Gledajući na planet kao cjelinu, on sad lebdi praktički na rubu sveopćeg novog mračnog vijeka, koji će se, ako se dopusti daljnji nastavak sadašnjeg usmjerenja politike, pretvoriti u stanje usporedivo, no mnogo gore, od onog koje je Europa doživjela za vrijeme takozvanog Novog Mračnog Vijeka 14. stoljeća.

Savezništvo četiriju velikih sila odredilo bi njihov zadatak u vidu preobrazbe svjetskog gospodarskog sustava. To bi odmah značilo ujedinjenje svjetskih željeznica u moderan, globalni sustav. Sljedeći korak bila bi kolonizacija Mjeseca i zatim Marsa. Na slici: umjetnikov prikaz rakete za izmjenu goriva u Marsovoj orbiti na putu za Jupiter.

Korijen te opasnosti bilo je isto Britansko carstvo koje je organiziralo svaku opću katastrofu na ovom planetu od nastupa takozvanog „Sedmogodišnjeg rata“ 1756.-1763.g., Britansko carstvo koje je, naprimjer, dovelo Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj 1933.g., ali se, u očaju, moralo okrenuti SADu za pomoć protiv svoje vlastite bivše njemačke marionete, Hitlera no i to samo nakon napada koji su doveli do Pada Francuske što je onda postalo opasnost za samo prekomorsko Britansko carstvo. Churchillova Britanija tad je u nuždi molila Sjedinjene Države za pomoć.

Zatim, jednom kad je Predsjednik Franklin Roosevelt preminuo, Britanija je opet učinila zaokret, da bi ponovno pokrenula svoju inače dugoročnu nakanu srušiti Sjedinjene Države i kročiti prema britanskom cilju uspostave neo-maltuzijanskog oblika jedincatog svjetskog carstva, zapravo „Novu Kulu babilonsku“ koja je srž neposredne, postojeće, izopačene priželjkivane budućnosti te monarhije.

Američka administracija Predsjednika Baracka Obame, ličnosti čija politika je odlivena iz kalupa nalik na karikaturu politike britanskog bivšeg Premijera Tonyja Blaira, do sada se vlada kao britanska marioneta koju koriste u nastojanju obaranja SADA pomoću sotonske vrste izdaje koja ustvari dolazi iz sadašnje vlade, nastojanje koje poimence vodi Predsjednik Barack Obama, koje bi, ako uspije, prokrčilo put Britaniji da pomete svoje druge prepreke na ovom planetu, kao što su Rusija, Kina i Indija, i to jednu po jednu.

Stoga sadašnje okolnosti globalne krize traže da se brzo uhvatimo u koštac s određenim izričitim opačinama koje su natovarene na grbaču Europe putem reorganizacije u poslovanju planeta, do koje je došlo pred dva desetljeća, a koju provedena je u sklopu dalekosežnog zajedničkog čina, pod Londonom propisanim uvjetima ponovnog ujedinjenja, tada, ustvari već ranijeg tradicionalnog neprijatelja, Njemačke, i to [neprijatelje] još iz vremena gospodarskih reformi, po uzoru na američki model, kancelara Bismarcka.

Britanska najezda na suverenost država ima nakanu svesti planet na „upropaštenu sličnost imperijalnom obliku nove Kule babilonske“. Na slici Peter Brügel Stariji – „Kula babilonska“ (1563.)

Premijerka Margaret Thatcher u zajedništvu s francuskim pro-britanskim Predsjednikom u to vrijeme, François Mitterandom i također uz suučesništvo američkog Predsjednika Georgea H.W. Busha, raskrčila je put širokoj primjeni namjernog uništenja gospodarstva ne samo britanske imperijalne tradicionalne europske mete, Njemačke, i to od vremena velikih gospodarskih reformi pod prijateljem SAda, kancelarom Bismarckom. Bilo je to namjerno uništenje sustavno divljom, „pacifikacijom oslabljene žrtve putem brutalnosti“; ona je utjelovila program gospodarskog upropaštenja obuhvaćajući gotovo čitavo područje bivšeg Sovjetskog Saveza i Comecon-a, s namjeravanim uništenjem Njemačke, te nacija bivšeg Comecon-a i Rusije. Takve su metode pobjedničkih grabežljivaca, kao što je Britanska monarhija sada, grabežljivaca koji tako siju sjeme dugoročnih ratova i raznih vrsta grozomornih konvulzija.

Razvoj takozvanog sustava „eura“, sustava pokrenutog inicijativom ovih triju sila u razvoju događaja od 1989.-1990., Britanije i Francuske te SAda pod Predsjednikom Georgeom H.W. Bushem od 1989. – 1993., imao je otada odjeka, u biti, sve dok nakon kraja srpnja 2007.g. skupu nacija koje sad obuhvaća Lisabonski ugovor, tim žrtvama kontinentalne Europe nije njime smrvljen suverenitet, jer je [taj sustav „eura“] privremeno dokinuo bitne sastojke nacionalnih suvereniteta država koje su do tada bile suverene države zapadne i srednje Europe.

Vladavina monetarističke oligarhije Londona nanijela je zapadnoj i središnjoj Europi isto ono što je nakanila za Sjedinjene Države i sve druge nacije Europe i Azije, te šire pacifičko-indijsko oceansko područje, Afriku i čitave obje Amerike. „Podijeli pa savladaj“ metoda je kojom Britansko Ministarstvo vanjskih poslova [Foreign Office], koje sad pod kraljicom Elizabethom II, radi kroz takozvanu „Britansku zajednicu naroda [Commonwealth]“. Ona je pokušala

Bili su to uvjeti koje je postavio trio kojeg su činili britanska Premijerka Margaret Thatcher, francuski Predsjednik Mitterand, a odobrenje njihovom činu dao je [treći član] Predsjednik SAda George H.W. Bush. Otada, taj čin kojeg je taj trio pokrenuo u tom trenutku povijesti, postao je sve razorniji u svojim posljedicama za sadašnjost i budućnost ne samo Europe, već sada i naroda cjelokupnog planeta.

Ta pokvarena politika koju je započela britanska

upotrijebiti tu Zajednicu naroda kao prvu liniju monetarističke sile, kao što se to trebalo predočiti ulogom kraljice glede relevantnih nastojanja na „samitu u Kopenhagenu“.

Napad na suverenost SADA sada, preko sadašnje uloge te praktički britanske kraljevske marionete, Predsjednika SADA Obame, tipičan je primjer nastojanja, čina zla koje je počinio Obamin ortak i bivši britanski Premijer Tony Blair u svom nastojanju svesti cjelokupni planet na upropaštenu sliku imperijalnog oblika nove Kule babilonske.

Mora se sada raspoznati da je

vodeći problem najnovijeg tijeka povijesti pristanak nekih država na grozno osiromašenje određenih drugih nacija što će pokrenuti opasnost konačnog osiromašenja i uništenja svih država. Moralna nam je dužnost djelovati tako da otklonimo dotičnu sadašnju opasnost koja prijete ovom planetu.

Stoga, masovno ubojito partnerstvo Britanske monarhije i Predsjednika Obame, koje ima nakanu ubrzano smanjiti svjetsku populaciju sa po prilici 7 milijardi ljudi na manje od 2 milijarde, predstavlja plan zla, koji se već dugo vremena povezuje s britanskim kraljevskim suprugom, princem Philipom, koji je u savezništvu s Predsjednikom Obamom te on sa svoje strane djeluje na način koji navodi na izdaju, iza leđa naroda SADA, [vodeći] politiku princa Philipa, koja predstavlja najgore zlo koje se danas nadvija nad planetom.

Međutim, nakon što se gospodarstvo SAD strmoglavilo u sadašnju ubrzavajuću globalnu krizu sloma, nakon kraja srpnja 2007., najveća stopa povećanja sadašnje zagušujuće mase u biti fiktivnog financijskog kapitala, preplavila je Sjedinjene Države, dok je, dolaskom sadašnje 2010. godine, američka vlada Obame poduzela mjere, koje, ako ih se

The screenshot shows the Express.co.uk website interface. At the top, there is a navigation bar with the Express logo, the URL 'EXPRESS.co.uk', and the tagline 'Home of the Daily and Sunday Express'. Below this, there is a search bar and a navigation menu. The main content area features a headline: 'SNOW CHAOS: AND THEY STILL CLAIM IT'S GLOBAL WARMING'. The article is dated Wednesday, January 8, 2010, and is written by Martyn Brown. The article text reads: 'AS one of the worst winters in 100 years grips the country, climate experts are still trying to claim the world is growing warmer.' Below the text, there is a photo of a man clearing snow from a path outside a house in Wilkieston in West Lothian. The caption reads: 'A man clears snow from the paths outside his house in Wilkieston in West Lothian'.

Nedavno propala Kopenhaška konferencija o klimatskim promjenama, bila je, ironično, uvod u jednu od najgorih zima zadnjih stotina godina. Gore, izvješće u britanskom tisku.

Naslov (u prijevodu): 'Snježni kaos: a oni to još uvijek zovu globalnim zatopljenjem'.

bude trpjelo, imaju potencijal baciti same SAD u nasrt opće krize sloma, koja ima takve odlike da će njene posljedice strmoglaviti cjelokupno svjetsko gospodarstvo, u vidu planetarne lančane reakcije, u okolnosti slične onima koje je Europa doživjela u „Novom Mračnom vijeku“ 14. stoljeća.

Moram nanovo na ovom mjestu ustvrditi, unatoč tome što se nekim zavedenim nacijama možda činilo da su imale koristi od nekog relativno iznimnog čina korisnog gospodarskog rasta tijekom dijela nedavnog razdoblja, budući sve države i narodi nastanjuju isti planet, što ima učinak da su sve države, do određene mjere, ili izravno ili posredno, postale u konačnici zajedničke žrtve globalne opasnosti novog oblika (u godinama poslije 1989.), praktički britanske carske tiranije, zvane „globalizacija“ diljem planeta i njegove cjelokupne populacije.

Moram, dakle, ponovno potvrditi da su učinci procesa globalizacije, sa svojstvima dalekosežnog, globalnog „novog maltuzijanizma“, koji su pokrenuti odredbama naređenim Njemačkoj pred dva desetljeća, nastalim dogovornim činom Thatcherice, Mitteranda i Busha, sada izvor opasnosti sadašnjeg ranog ulaska cjelokupnog planeta u dugotrajni, globalni, novi mračni vijek čitavog čovječanstva. To je učinak, koji će ako se nastavi, čak i odmah tijekom nadolazećih mjeseci, uskoro pokrenuti najgori holokaust, što su ga sadašnja Britanska monarhija i njen sukrivac Predsjednik Obama izravno nakanili provesti, i to najgori holokaust u znanoj, podrobnoj političko-ekonomskoj povijesti ljudi, kojeg će cijelo čovječanstvo pretrpjeti

U takvom procesu, manje, slabije nacije, van kategorije sadašnjih velikih sila, jednostavno bi sredstva posljedica globalizacije smrvila zbog njihove ranjivosti kao što je sve veći nedostatak istinske, suverene kontrole nad bitnim dijelom zaliha hrane za njihovo cijelo pučanstvo. Prema tome, dobrovoljne države, koje predstavljaju skup velikih sila, moraju se ujediniti i stati u obranu manjih i slabijih nacija, u obranu i promicanje općeg dobra.

Šire posljedice ovog namjeravanog sklopa razvoja događaja, obilježavaju pošasti znane kao „globalizacija“, „jedinstveno [unitarno] Predsjedništvo“, kao dio namjeravanog brodoloma gospodarstva samih SADa, naročito u vrijeme Predsjedništava Georgea W. Busha mlađeg, i sada Baracka Obame, koji je već viđen, s dobrim razlogom, da uživa najbržu i trenutno sve bržu, bogato zasluženu, stopu uspješnog dobitka nepopularnosti svakog američkog Predsjednika u novijoj povijesti.

Glavni suodnosni pojam britanske imperijalne politike i njenog upliva, bila je trajna nakana, kao što sam već zabilježio, čiji je izraz uloga puna mržnje britanskog kraljevskog supruga, princa Philipa, smanjiti svjetsku populaciju sa sadašnje procijenjene razine od 6.7 milijardi na manje od 2 milijarde. Nedavni, neuspjeli kopenhaški „samit“, koji je, ironično, uveo ono što se opisuje izrazima kao „najgori hladni val zime u zadnjih, po procjeni, sto godina“, imao je kao glavnu temu opredjeljenja u smjeru takvog ishoda [smanjenje pučanstva]. Sada, unatoč tog neuspjeha zlonamjernog pokušaja sadašnje Britanske monarhije tom prilikom, oni koje neki trebaju smatrati kao djecu sotone, ostaju na raspolaganju „ponovnom pokušaju“, što ranije i češće, i što je moguće raširenije.

Ove prethodne, odabrane, odsudne činjenice glede razvoja događaja zadnjih dvaju desetljeća povijesti ovog planeta, imaju također odsudno važno prijašnje razdoblje povijesti, od 1945.-1989. Radi se o krivom zaokretu koji je učinila tada najveća sila na ovom planetu tog vremena, SAD pod američkim Predsjednikom Harryjem S. Trumanom.

Nije to bio tek krivi zaokret politike SADA; dokazalo se da je to bio krivi zaokret u svjetskoj povijesti, kojeg je Truman počinio pod utjecajem britanskog Premijera Winstona Churchilla i ekonomiste Johna Maynarda Keynesa. Bio je to juriš moralne korupcije pokrenut 13. travnja 1945.g. dan nakon smrti Predsjednika Franklina D. Roosevelta, čiju je borbu [za bolji svijet] izdao Predsjednik Harry S. Truman.

Posljedice dosad

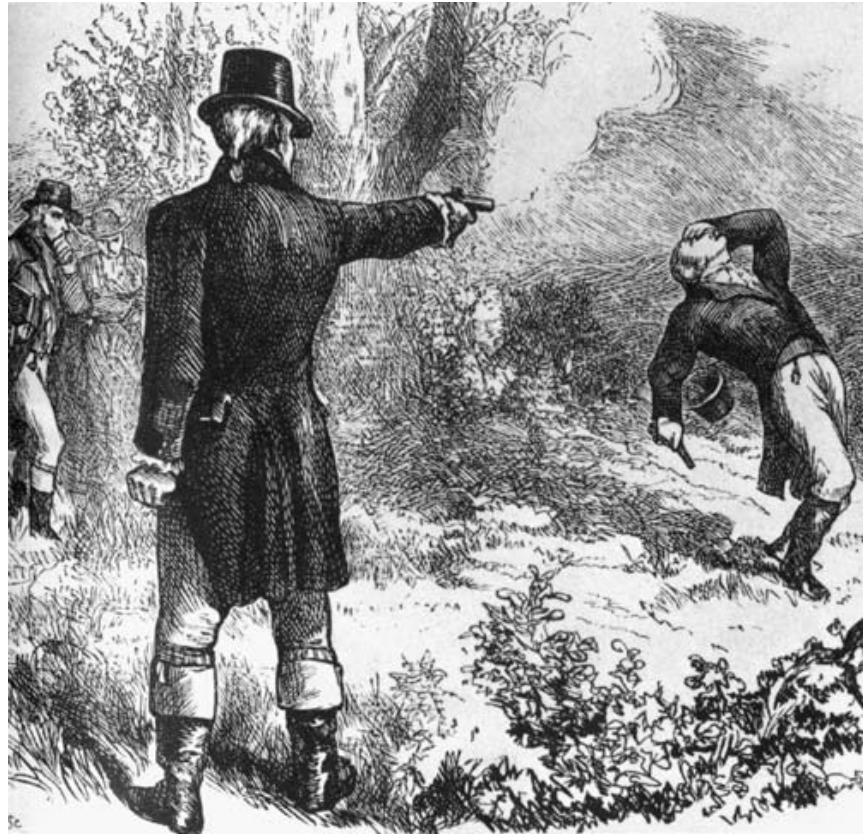
Ustvari, Sjedinjene Države pod Predsjednikom Harryjem S. Trumanom, djelovale su sporazumno s britanskim imperijalnim interesima a tipičan primjer bila je uloga Premijera Winstona Churchilla, gdje je taj sporazum odmah obnovio

kolonijalističku vladavinu u mnogim dijelovima svijeta tog vremena, i time pokrenuo proces nagrizanja ili izravni preokret političkih obećanja, koje su SAD usvojile pod Predsjednikom Franklinom D. Rooseveltom.

Bilo je to nagrizanje, koje je pokrenula Britanija zavadiši nuklearne sile tog vremena jednu protiv druge, nagrizanje koje je dovelo, kroz pola stoljeća, uz neke zaobilaznice tu i tamo, do sadašnje prijetnje srozavanja čitavog planeta u propast u vidu lančane reakcije, srozavanje na sadašnji rub nasrta Novog Mračnog vijeka diljem čitavog planeta usporedivog sa onim, no goreg od onog pred kraj 14. stoljeća u Europi.

Nema nikakve tajne glede identiteta važnih interesa koji su pokrenuli ono što je postalo poslije 12. travnja 1945.g. preokret američke politike pod Predsjednikom Harryjem S. Trumanom.

Kroz dulje razdoblje nakon početka takozvanog „Sedmogodišnjeg rata“, moć tih britanskih imperijalističkih interesa obično se povećavala, unatoč stanovitih veoma zapaženih razdoblja smetnji u međuvremenu. Tako su onda stajale stvari nakon neposrednih posljedica Pariškog mira u veljači 1763.g., a bilo je to vrijeme kad je Britanska Istočnoindijska tvrtka, vođena ličnostima kao lord Shelburne, postavila samu sebe kao, u biti, carstvo u privatnom

Američki Podpredsjednik Aaron Burr ubija bivšeg Ministra Državne Blagajne Alexandera Hamiltona, u zloglasnom dvoboju 11. srpnja 1804. Izdajica Burr, osnivač Banke Manhattana bio je lični slugan Jeremija Benthama Britanskog Ministarstva Vanjskih Poslova.

vlasništvu, i 1782.g. otvorila Britansko Ministarstvo Vanjskih poslova (Foreign Office) kao svoje oruđe pokušaja imperijalističkog rukovođenja planetom u cjelini, te je to bilo tako od tog vremena pa sve do današnjeg dana.

Nužan je sad grubi sažetak te važne povijesti nakon tih vremena, da bi relevantna diskusija obradila raspon tih razvoja događaja od vremena kad je Britansko carstvo slomilo prava Massachusettsa Winthropovih i Matherovih, kao i nakon naknadne smrti engleske kraljice Anne, kao zakoniti povijesni proces, to jest proces radije nego puka kronika nekoliko odabranih isječaka među nedavnim povijesnim događajima.

Točno od dana Pariškog mira u veljači 1763.g. ili blizu tog dana i pratećeg kraja takozvanih „Francusko-indijanskih ratova“, društvene snage sjevernoameričkog englesko govornog stanovništva Sjedinjenih Država Amerike bile su i ostale podijeljene sve do današnjeg dana, između, s jedne strane, onih u tradiciji predaka koji su suzbili tiranske i grabežljive mjere Britanske Istočnoindijske tvrtke, i protivničkog dijela stanovništva, kojeg obično poistovjećujemo s „Wall Street“-om (ulicom) kao američkim izdajnicima s Wall Street-a i raznoraznih pedigrea, izdajnika kao kupljena duša britanskog MVPa i osobni slugan Jeremyja Benthama, Aaron Burr, utemeljitelj Banke Manhattana.

Od tog vremena, američko engleska i britansko engleska govorna dosjetljivost opisivala je, i još danas opisuje, sukob između Sjedinjenih Država i Britanskog carstva kao narod razdijeljen sposobnošću svadati se većom učinkovitosti koju im omogućuje uporaba istog jezika. Pa tako, u prolasku vremena, od veljače 1763.g. unutar Ujedinjenog Kraljevstva i Republike SADA, postojale su i imperijalističke i protu-imperijalističke struje kao oporba jedni drugima.

Što je najglavnije, mora se naglasiti da Britansko carstvo nije u biti vladavina kako to britanski govor naznačuje „podanika“ Ujedinjenog Kraljevstva, već kao i u slučaju svih europskih carstava koja su postojala nakon vremena Peloponeskih ratova, Britansko je carstvo bilo, a još i danas jest, globalna, imperijalna tiranija ustrojena kao sustav novca, monetarni sustav, oblik imperijalne tiranije, koju se najbolje raspoznaje kad ju se gleda kao izraz, u svom najogoljenijem obliku, doktrine „slobodne trgovine“ koju je nametnulo drugim nacijama ali ne Britaniji, ili kao uškopljenje očinstva kontinentalne Europe podjarmivši stanovite, jednom ponosne suverene kontinentalne Europe, kao žrtve takozvanom „euru“ ili takozvanom „Lisabonskom ugovoru“.

Izdajnici, ili budale koje gaje simpatije prema Britanskom carstvu, kao što ih se može naći kod oporbe ustavnom sustavu SADA, zaglavni su kamen britanskog grandioznog plana rane uspostave britanske imperijalne, ustvari cijelosvjetske vladavine nad čitavim planetom sada.

Povijest kao proces:

Bacivši pogled u prošlost, karakteristični oblik europskog imperijalizma protiv kojeg moramo danas raditi, pojavio se u vrijeme i nakon posljedica Peloponeskih ratova, kao oblik vladavine na osnovi osebujne odlike pomorskog carstva, koje je počivalo na zajedničkom načelu monetarizma, a [to načelo] bilo je pravo svojstvo europskog imperijalizma nakon Peloponeskih ratova sve do današnjeg dana: nakon što uredno obilježimo iznimke kao što je vladavina Karla Velikog, i kasnije, privremena uloga u vrijeme vladavine Louisa XI Francuske tog velikog načela Koncila u Firenci u 15. stoljeću koje je uveo Nikola Kuzanski.

Creative Commons

Albert Einstein odao je veliko priznanje Keplerovom otkriću što je proizvelo slavnu ideju konačnog no neomeđenog svemira, inače znanog kao protuentropijski Riemannov univerzum. Na slici: Einstein sa svojom ženom Elsom.

svjetski vrhunskim tehnološkim prednostima, na proizvodnju koja zahtijeva veliko korištenje rada radnika i prijenos na tržišta jeftine radne snage, kao što su to činili britanska imperijalistički činovi protiv okupirane Indije u Shelburne-ovo, Bentham-ovo, i Palmerston-ovo vrijeme tada, a protiv Kine danas.

Tipična metoda britanskog imperijalizma je politika, jeka Rimskog carstva, [politika] osmišljanja ratovanja i revolucija između ciljanih država, kao što to treba raspoznati u načinu na koji je mlado MVP-a Britanskog carstva orkestriralo Francusku revoluciju i Napoleonske ratove. Ovi razvoji događaja moraju se raspoznati kao jeka metode kojom se uspostavilo Britansko carstvo, u početku kao Britanska Istočnoindijska tvrtka za vrijeme Pariškog mira 1763.g. Moramo to opet vidjeti u pokretanju takozvanog „1. Svjetskog rata“ i u londonskoj orkestraciji uspona Adolfa Hitlera na vlast putem kanala kao što su uredi Banke Engleske i, također, stvaranje u Baselu, Švicarske 'BIS – Bank of International Settlements [Banke Međunarodnih Poravnanja].

To se opet može vidjeti u načinu kako je Britanija prilagodila svoj kurs, kad se suočila s posljedicama do kojih je došlo kad su njemačka vojna snaga i pro-fašistička francuska vlada tog vremena pomno unaprijed isplanirale poraz fizički

Procijeđena srž europskog imperijalizma, a Britanski imperijalizam odskače u tome, bila je nakana uspostave i održanja prisilne, grabežljive doktrine “slobodne trgovine”, naročito državama drugih naroda, sa snažnim protivljenjem imperijalista, kroz gotovo većinu vremena, protiv primjene bilo kakve vrste kako to zovu “protekcionizma”. Tu se mora raspoznati takva tiranija “slobodne trgovine“ kod britanski vođenih napada na stabilnost Kine, iz Londona kao i suputnika Londona u Washingtonu.

Tipičan primjer izražaja britanskog imperijalizma danas je prijenos proizvodnje robe s država sa

nadmoćnijih vojnih snaga Francuske od Wehrmachta 1940.g., što je veoma neugodno iznenadilo ranije Hitleru naklonjenu Britaniju.¹ Britanija se tad okrenula Sjedinjenim Državama, koje se prije toga nadala uništiti.

Ovo što sam upravo napisao ovdje, mora se priznati da je bolna istina za mnoge u svijetu danas, no to je istina koja, ako ju se ne prihvati, ocrta kobnu opasnost koju se mora jasno raspoznati sada, ako želimo izbjeći globalni mračni vijek čovječanstva u mjesecima ispred nas.

I. PRODUKTIVNA MOĆ RADNE SNAGE

Poglaviti izvor slabosti koje su pokazale nacije Europe, Azije i obiju Amerika u modernom dobu, do sada, bila je njihova prijemčivost prema populariziranom, no krivom pojmu, da su monetarne vrijednosti mjerilo relativnog sadašnjeg i budućeg bogatstva nacija. Upravo zbog toga mahom svi ugledni tobožnji ekonomski prognostičari bili su neuspješni, opetovano, zadnjih desetljeća. Zbog toga moji opetovani uspjesi kao prognostičara bili su relativno jedinstveni.

Da bi se shvatilo kako ekonomski procesi ustvari funkcioniraju, moramo dati manju važnost primjeni financijskog prognoziranja, da bismo mogli usvojiti prednosti poželjnog toka kojeg pruža poimanje stvarne, bolje rečeno, fizičke ekonomije. To naime pruža prednosti jer se oslanja na akademika V.I. Vernadskog, odnosno njegovu funkcionalnu podjelu znanog 'stvorenog' svijeta na znanstveno načelne kategorije, litosferu, biosferu i noosferu.

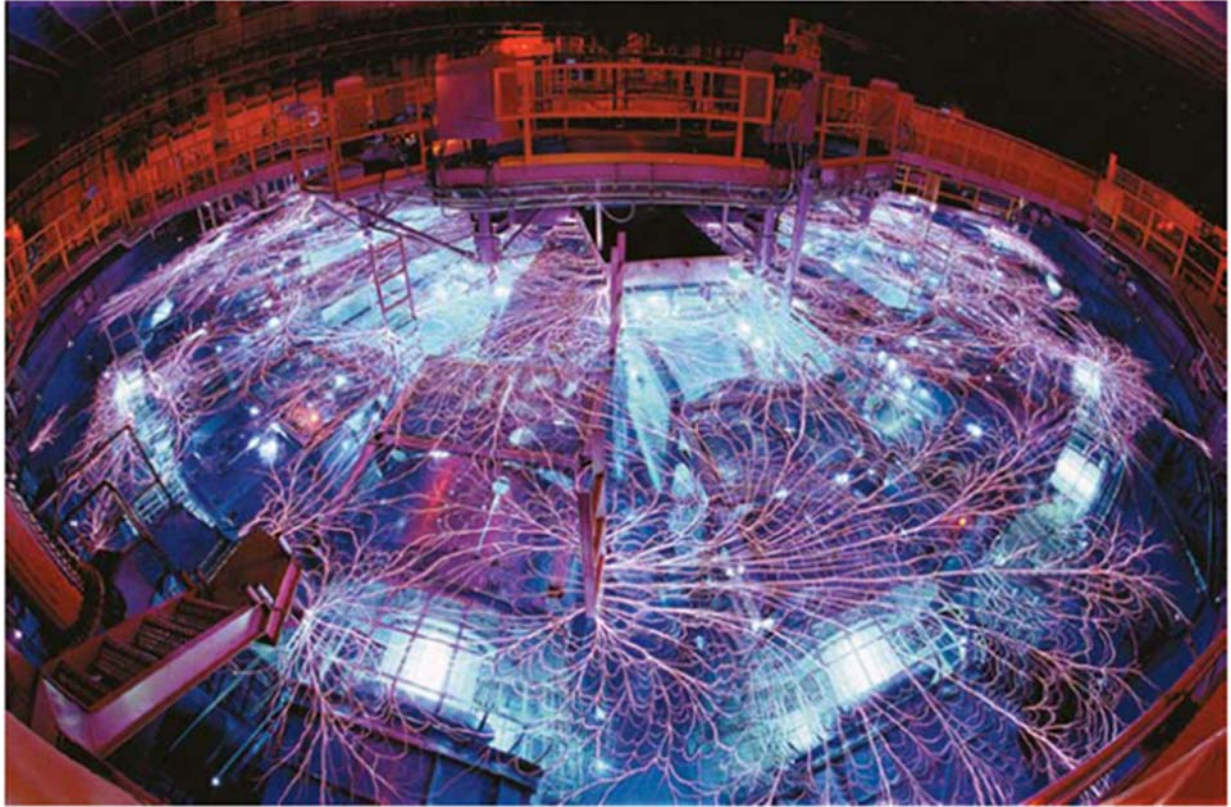
To je stajalište, kako sam to naznačio, znanost fizičke ekonomije, u suprotnosti s urođeno nekompetentnim pojmom monetarističke ekonomije.

Kao što sam postupio glede toga, moramo dalje krenuti zajedno sa stajališta velikog Bernhard Riemannovog otkrića zakonitosti, kako to otkriće, prikazano u njegovoj docenstskoj disertaciji iz 1854.g., postavlja bitne, revolucionarne temelje, sačinjene prema radu Gottfrieda Leibniza, [temelje] glavnom sklopu dostignuća akademika V.I. Vernadskog i Alberta Einsteina.

Gledajući stvari u tom sklopu, svi znani oblici postojanja, koje znamo iz razmatranja znanog svemira do današnjeg dana, izražavaju taj pojam univerzalnog, osebujno protu-entropijskog stvaralaštva, koju je pokojni Albert Einstein naznačio, u svojoj ocjeni velikih, jedinstveno originalnih otkrića gravitacije od strane Johannesesa Keplera, kao odraz svemira koji je načelno govoreći „konačan ali neograničen (neomeđen)“.

Ta ideja ima odsudnu važnost u uspostavi zajedničkog shvaćanja načela napretka na osnovu kojeg bi se mogao postići spas trenutno ugroženog planeta.

¹ Trebalo bi biti razvidno da je pod vodećom ulogom lorda Shelburna u uspostavi početnog Britanskog Ministarstva Vanjskih Poslova [Foreign Office-a] 1782.g. ono bilo ključno političko oruđe imperijalističke 'Britanske istočnoindijske tvrtke' tog vremena, i imalo ulogu u orkestraciji izazvanog samozadanog uništenja Francuske monarhije u razdoblju od 1782.-1789.

Sandia National Laboratories/Randy Montoya

Z-pinch akcelerator Sandia Laboratorija, dio njegova fuzijskog istraživačkog programa, oslobađa po prilici više od 80 puta svjetske količine električne energije kroz nekoliko milijuntnih djelića sekunde.

Sljedeći tako veliko načelo koje je Bernhard Riemann postavio, litosfera i biosfera nose svojstvo urođenog, protuentropijskog stvaralaštva, no samo ljudi, svojstveno svojoj vrsti koja je izraz noosfere, svjesno izražavaju svojevolumno stvaralaštvo.

Dok se, onda, neživi i živi procesi biljnog i životinjskog života prepoznaju Einsteinovim načelom konačnog-neomeđenog stvaralaštva, samo čovjek pojedinac izražava stvaralaštvo i njegove učinke kao svjesnu, svojevolumnu odliku procesa, koja se podrazumijeva kao tipičan primjer iz prvog poglavlja kršćanske **Knjige postanka**. Izraz te razlike je rast ljudskog stanovništva kao probitak sklopa znanstvenog i srodnog kulturnog napretka, svojevolumne odlike čovječanstva koju nijedan drugi znani oblik postojećih živih vrsta ne izražava.

Nacije moraju odbaciti svoje sklonosti čuvanja navika da žive samo u prošlosti. Za razliku od životinja, ljudi su stvaralačka bića iz one budućnosti koju moraju donijeti na svijet, kao što to danas naviješta buduća kolonizacija našeg Mjeseca i planeta Marsa.

Rast ljudskog roda je, dakle, omeđen ljudskom svojevolumnom sposobnosti i dispozicijom za stvaranje poboljšanja okoliša o kojem ovisi održanje i poboljšanje uvjeta života ljudskog stanovništva. Sadašnja nužda sve većeg oslonca na razvoj i sve prošireniju uporabu fizijskih i termonuklearnih fuzijskih izvora energije, zajedno sa zadaćom istraživanja našeg Sunčevog sustava—i svemira iza njega—pruža primjer sadašnje potrebe sa svrhom zadovoljavanja sada predvidljivih bitnih potreba od životne važnosti, i pravih ciljeva čitavog čovječanstva.

Među takvim carstvima iz prošlosti, prema običnim se ljudima postupalo uglavnom kao što bi postupali prema stoci, ograničenoj krutim okvirom kojeg katkad zovu „nultim tehnološkim rastom“. Ljudski rod, za koji je veliki akademik Vernadski pokazao da u biti pripada noosferi, a ne biosferi, izražava svoju ljudskost kao sluga koji na svijet donosi budućnost, ostavljajući budalasti pojam ljudi i žena kao čovjekolikih majmuna sve više i više iza sebe.

Ta razlika čovječanstva od drugih oblika života, tjera nas da uzmemo u obzir činjenicu da se čovječanstvo do sada pouzdavalo na povoljne nakupine preostalih zaliha pogodnijih elemenata periodičke tablice, naprimjer u ostatcima uvelih biljki i crknutih životinja koji su se ranije nalazili u litosferi i biosferi. Relativno iscrpljenje relativno najbogatijih takvih ležišta, zahtijeva povećanje primijenjene gustoće protoka energije koja se primjenjuje kao sredstvo nadoknade relativnog iscrpljenja bogatijih nakupina taloga preostalih iz prošlog vremena litosfere i biosfere.

Taj se zahtjev ispunjava, najbitnije, razvojem stvaralačkih moći individualnog ljudskog uma, kojeg ljudi doživljavaju kroz razvoj relevantnih jezičnih kultura odgovarajućih suverenih nacija. Takav je korijen uloge kultura suverenih država nacija, uloge koja dijeli civilizirano društvo od biblijskih grozota legendarne Kule babilonske. Upravo suradnja takvih suverena, u cilju ispunjavanja zajedničkih pravednih ciljeva čovječanstva, kao čovječanstva a ne kao životinja, jedini je podnošljiv oblik sastava obitelji nacija.

Uobičajena je, dakle, velika ludorija tog, kako bi ga trebalo zvati imperijalizma svih monetarnih sustava, da se pouzdavaju u uporabu novca kao vladajuće norme vrijednosti, dok se tu ideju relativne vrijednosti ustvari treba zamijeniti pravom, suprotnom normom rasta znanošću-vođenih, Klasičnom-kulturom-vođenih produktivnih moći radne snage. Baš napredak znanošću- i Klasičnom-kulturom vođenim oblikom rasta relativnog, fizičko kapitalnog intenziteta razvoja osnovne gospodarske infrastrukture, i proizvodnje sredstava za život, daje jedino, uistinu znanstveno mjerilo gospodarske uspješnosti nacija, i cjelokupnog planeta.

Tako se mora shvatiti pravo značenje izraza: „zajednički ciljevi čovječanstva“.

Čovjek ne smije željeti živjeti kao parazit na zadanom stanju našeg planeta. Moramo zaslužiti pravo na svoje postojanje, a to moramo postići putem takvih poboljšanja na planetu o kojima ovisi prikladan život svake održive razine našeg pučanstva. Treba zapaziti, da arheološku razliku čovjeka od životinje čini čovjekova uspješna uporaba načela „vatre“.

Održavanje i poboljšanje ljudskih uvjeta tražilo je pomak na oblike „vatre“ sve veće gustoće protoka energije, tako da samo sredstva kao što je atomska fisija, i ubuduće, termonuklearna fuzija, ispunjava zahtjeve sadašnjeg i predvidivog budućeg naraštaja čovječanstva. Odbaciti te imperitive znači spustiti čovječanstvo na pogubne prilike pukih životinja.

Stoga, za predvidivu, budućnost ljudskog postojanja u ostatku sadašnjeg mladog stoljeća, naglasak je sad na uspješnoj atomskoj fisiji i termonuklearnoj fuziji, kao preduvjet ljudskog opstanka u očiglednom rasponu od danas do budućeg vremena kad bi čovjek mogao doseći predvidivo buduće mjesto u Marsovoj putanji, cilj kojeg živuća ljudska bića ne bi mogla postići bez termonuklearne fuzije, koristeći naprimjer helij-3 kao gorivo, kao izvor nužnog pogona.

Takav izgled se sada podrazumijeva kao izgled vodećih nacija Azije, i također obiju Amerika, nacija čije povoljne prilike za budućnost su sad u širem smislu povezane uglavnom s područjima Arktika i Tihog i Indijskog oceana, na koje se sad pada sve veći naglasak.

Da bismo ostvarili i održali takvu humanističku perspektivu za čitavo čovječanstvo, nužno je da naša bezuvjetna privrženost mora biti onome što smatramo duhovnim vidom ljudskog života koji predstavlja razliku čovjekovog stvaralaštva od ponašanja životinja, uzimajući također u obzir svoju odgovornost za brigu nad onim oblicima života koje pokazuju biljke i životinje.

Takvi su bitni izražaji ideje „zajedničkih ciljeva čovječanstva“.

II. CIKLUSI KAPITALNIH ULAGANJA

Postoje dvije, glavne vrste kategoričkih razlika uloge ciklusa kapitalnih ulaganja u nacionalnom i svjetskom gospodarstvu. Prikladno je imenovati da su raspoložive razlike ili *fizičke* ili *duhovne*.

Pod „fizičke“ smatramo dvije opće vrste: *osnovna gospodarska fizička infrastruktura*, i fizički kapital koji čovječanstvo koristi kao *sredstvo proizvodnje*.

Pod „duhovne“ trebamo staviti *umjetničko stvaralaštvo*, obuhvaćajući *veličajne Klasične oblike umjetnosti* i, također, *čin znanstvenih otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti (načela)*.

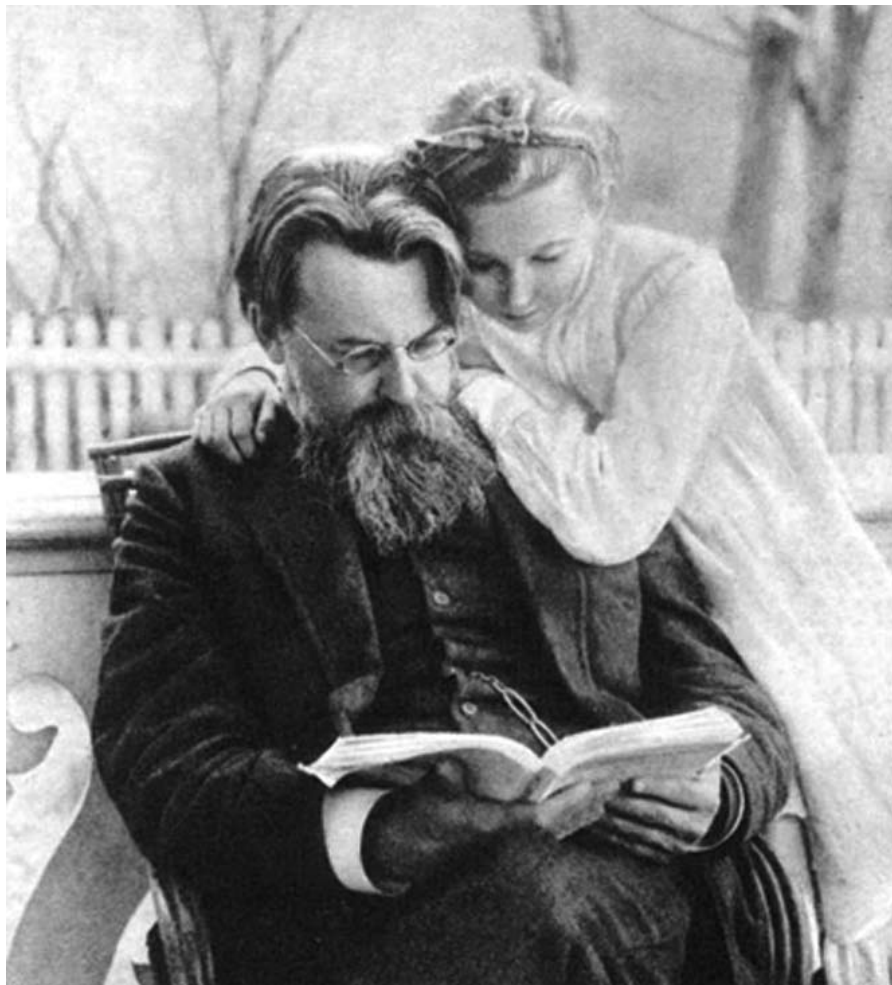
Gledane sa stajališta moderne europske kulture, značenje kategorije „fizičkog“ relativno je očiglednije, no to je samo, kao što ćemo naznačiti poslije, varljiva očiglednost. Za kategoriju „duhovnog“ tipičan primjer je ono što u cijelosti nedostaje u sustavno životinjskom gledištu koje susrećemo kod 'behaviorista' sadašnje Obamine administracije i ideologa britanskog fabijanizma ili sličnih ideologija općenito.

OPASKA prevoditelja o [bolesti!] 'behaviorizmu(a): "Polazna točka behaviorizma jest odbacivanje metoda introspekcije i služenje "znanstvenijom" metodom vanjskog promatranja, opažanja empirijskih činjenica i pokusa na životinjama. Jedini kriterij proučavanja ponašanja jest objektivno, očigledno observiranje, mjerenje, testiranje i opisivanje, a ne subjektivni samozor." [Skinuto s interneta ,-'Google-a]

Značajna, zabludjela, vrlo raširena redukcionistička pretpostavka empiričara bila je tvrdoglava, iako raširena ideja, da se korijeni fizike nalaze u matematici kao takvoj, kao što zabludjeli slučaj Euklidove tradicije oslikava ludoriju pokušaja zamijeniti apriorističke oblike pretpostavki percepcije osjetilima, glede osjetilnih učinaka, sa fizičkim zakonitostima. Stvaralaštvo se očituje na novim otkrićima fizičkih zakonitosti, a to je proces otkrića koje omeđuje područja unutar kojih kompetentni matematičar može švrljati, no samo pod odgovarajućim (adekvatnim) fizičkim

uvjetima, kao što je Bernhard Riemann naglasio, delikatnom ironijom, zaključnom, 'zemljotresnom' rečenicom svoje docentske disertacije 1854.g.

Otkriće, pak, fizički djelotvornih zakonitosti odvija se na način, kao što je to Albert Einstein naznačio u slučajevima Johannes Keplerovih jedinstveno originalnih otkrića zakonitosti planetarnih putanja, i nakon toga, jedinstveno originalnog otkrića opće zakonitosti gravitacije (suprotno prijeviri Isaaca Newtona), prema Keplerovom **Skladu (harmoniji) svijeta**, ili otkrića najmanjeg hoda (djelovanja) Pierrea de Fermata, ili velebnog otkrića Bernhard Riemanna u njegovoj docentskoj disertaciji 1854.g., ili temeljnih doprinosa Gottfrieda Leibniza u 17. i početkom 18. stoljeća.

www.tstu.ru/tambov/

Akademik V.I. Vernadski sa svojom kćerkom Ninomu 1910.-im. Otkrića zakonitosti (načela) žive dugo nakon autorove smrti u, kako se to katkad zove, „istovremenosti vječnosti“.

Usporediv slučaj načela

ljudskog stvaralaštva predstavlja razvoj koncepcije dobro ugođenog kontrapunkta Johanna Sebastiana Bacha. Zaključni odlomak Percy Bysshe Shellyjeve **Obrane pjesništva**, vrlo je značajna vrsta usporedivog slučaja, kao što je i šira primjena Gottfried Leibnizovog otkrića zakonitosti fizičke dinamike [koje se sukladno tome može usporediti] s područjem Klasične umjetničke kompozicije.

Ukratko, čovjek nije predmet matematike; bolje rečeno, kompetentna primjena matematike predmet je tog načela ljudskog stvaralaštva koje upravlja fizičkim znanstvenim napretkom, no čije prirodno stanište je Klasični glazbeni kontrapunkt i poezija, područje ironično stvaralačkih moći jednog Leibniza, Riemanna, Vernadskog, i jednog Einsteina, moći koje čine razliku ljudskog uma od područja životinja.

Sprega ovako naznačene duhovne moći Klasičnih izraza individualnog ljudskog stvaralaštva, uspješnih [izraza] u napretku gospodarskih procesa, upućuje na čimbenik praktički izvedivog dokaza ljudske besmrtnosti u nasljeđu velikih znanstvenih umova i, isto tako, Klasičnih pjesnika.

Ovim ističemo da iako nema dokaza fizičke besmrtnosti živućeg ljudskog bića kao takvog, stvaralačka djela velikih individualnih umova tipičan su primjer značenja ljudske individualne besmrtnosti, snažan, ustvari besmrtni otisak otkrića zakonitosti, kao u Klasičnoj znanosti i pjesništvu. Budući da ta otkrića zakonitosti (načela) djelotvorno žive unutar kultura još mnogo poslije smrti autora, približna besmrtnost tih otkrića kao učinkovito djelotvornih ideja, često je učinkovit uzrok razvoja društva u dalekoj budućnosti, čak i trajni dio čovječanstva kojeg katkad naznačujemo kao „istovremenost vječnosti“.

Prema tome bitan oblik ljudske moralnosti unutar povijesti ima izraz u odanosti pojedinca postignuću otkrića i razvoja ideja čije posljedice učinkovito dosižu daleko preko granica izumiteljeva smrtnog postojanja. Stoga uistinu stvaralački pojedinci iako pokojni, nastavljaju djelotvorno živjeti u budućem napretku čovječanstva, u budućnosti čovječanstva, kao naprimjer preko pronalazača znanstvene zakonitosti, ili kako to John Keats opisuje u svojoj **Odi na grčkoj urni**.

Bitno, mogli bismo reći „ustavno“ načelo dobrog društva je odanost boljoj budućnosti čovječanstva. Ta se ideja izražava izrazima kao, „Što možete očekivati da ćete postići kao doprinos čovječanstvu, u vremenu od sada pa do časa kraja svog života u društvu?“ „Što možete vi, dok ste još na životu, dati budućnosti čovječanstva, kao još uvijek učinkovit. oblik djelovanja?“ Možemo se stvarno pouzdati samo u ljude tako nadahnute, koji toliko vole budućee čovječanstvo, te njima povjeriti duhovno vodstvo u ulozi koja se dodjeljuje vladi za budućnost čovječanstva.

Ljudski um

Danas, ne samo da pogodnost kulturnog razvoja modernog društva dopušta rast životne dobi koje tipični pojedinac može doživjeti, ne samo da se povećala moć funkcioniranja pojedinca i postala trajnija; može se pokazati da bi se moći uma mogle čak i povećati u određenim, odsudnim vidovima, kao odraz koji odgovara poboljšanju društvenog poznavanja načela, i kod onih koje smatramo vrlo starima.

Videnje, kao naprimjer britanskih behaviorista u tradiciji Adam Smithove **Teorije moralnih osjećaja**, ponižava ljudska bića na istu razinu kao životinje koje koljemo kad se njihov daljnji život smatra nepogodnim, kao što je to radio ratni nacistički režim u Njemačkoj, ili autori politike smrtne skrbi [sarkazam na zdravstvenu skrb'] britanskog Premijera Tonyja Blaira, ili gore nego sasvim moguć izgled sadašnje, Hitlerovske doktrine zdravstvene skrbi američke Obamine administracije.

Kod takvih ljudi kao ovi potonji, naročito onih sa službenim nadležnostima u društvu, prava pojedinca ne mogu se sustavno razlikovati od prava domaćih životinja ili divljači, kao što se to kod Smitha sustavno podrazumijeva, u tom djelu, i kao što neo-maltuzijanska politika sadašnje britanske kraljevske kuće i Obamina administracija SADA pokazuje nečovječni duh zla danas.

Behavioristi, kao Predsjednik Obama koji je zrcalna slika osobe istog svojstva masovno ubilačke vlade rimskog cara Nerona, odbacuju dokažljiva načela osebujno čovječjeg života služeći se statističkim pokazateljima, dajući time društvu sliku svog plijena, upravo vrstu svireposti po kojoj je Hitlerov ratni režim postao zloglasan, no ovaj puta s britanskim princem Philipom i Tonyjem Blairom, te Predsjednikom Obamom, koji šire razinu zla na ciljane, globalne razmjere daleko veću od Hitlerovog režima u njegovoj najgoroj aktualnoj primjeni.

Uz osobe koje dijele ovakva svirepo životinjska gledišta kao dio Obamine administracije ili Britanske monarhije sad na vlasti, sudbina cjelokupnog čovječanstva mora se smatrati da je u neposrednoj pogibelji. Ako nacije ne smognu nadmoćnije snage, ne će biti moguće osigurati cijelom planetu sigurnost protiv relativne neposrednosti najmonstruoznijeg čina protiv ljudskosti koje je čovječanstvo ikad do sad znalo.

Dok ponovna pojava ovakvih globalnih opasnosti kao sada, koji su slika prijašnjeg slučaja Hitlerovog ratnog režima, zahtijeva čin sprječavanja odmah sad, ponovna pojava takvih opasnosti ne će se moći spriječiti bez da čovječanstvo institucionalizira samokoncepciju ljepote djelotvorno zamišljenih mogućnosti čovječanstva za bolju budućnost društva.

Svako pokoljenje mora pronaći moralnost u privrženosti svom zadatku ka stanovitom obliku poboljšanja čovječanstva u punom rasponu budućeg vijeka svog pokoljenja, i preko toga. Bez toga, moralnost je tek ustaljena praksa bez djelotvorne suštine, te prema tome može ju se lako odbaciti kao Hitler ranije, ili Britanska monarhija i njeni američki suputnici kao behavioristi Obamine vlade.

III.PROSTOR U KOJEM TREBA ŽIVJETI

Pogledajmo sad odsudno važno načelo buduće vlade na ovom planetu: prirodu stvarnog ljudskog stvaralaštva.

Sadašnje neposredne granice budućeg naselja čovječanstva tijekom ostatka ovog mladog stoljeća, mogu se naznačiti da obuhvaćaju prostor obilježen (za)sad planetom Zemljom, zemljinim Mjesecom i Marsom. Kad gledamo na razvoj kao proces proširenja čovjekova naselja, što sad moramo učiniti, jezik „fizičkog prostor-vremena“ uzima novo značenje od uobičajenog, čak i među mnogim znanstvenicima do danas. On se sad odnosi na življenje i razmnožavanje na šira područja od pukog dosega fizičkog prostor-vremena na ovo označeno područje unutar našeg Sunčevog sustava.

Pri značajnim raspravama mjera kao onih koje su se razvile nakon njemačkih pionira svemira u 1920.-im, i ponovno, kao u Sovjetskom Savezu, zapadnoj Europi i SADu u desetljećima nakon 1945.g., naglasak je bio stavljen na uporabu razvoja industrija na zemljinom Mjesecu, gdje bi se stvorile prilike za ljudsko putovanje između putanje zemljinog Mjeseca i baze na putanji oko Marsa.

Njemački svemirski pionir Hermann Oberth bio je tehnički savjetnik za film "Frau im Monde" (Žena na Mjesecu) 1929.g. S filmskim plakatom na naslovnici, američki magazin Popular Mechanics oslikava kako je taj veoma točan opis svemirskog leta nadahnuo ljude širom svijeta. Dole: scena iz filma

U poratnim godinama (nakon 2. svjetskog rata) Werner von Braun prizvao je sliku uporabe flotile Kristofora Kolumba za letjelice koje bi dosegle Mars sa Zemlje. Od tog vremena, dodatne poteškoće postale su razvidne. U biti tristo dana ili više u prelasku od naše mjesečeve putanje do putanje Marsovog mjeseca, nametnulo je strogu pozornost na probleme nedostatka pogodnog gravitacionog polja potrebnog zbog sigurnosti međuplana-tarnih putnika, uz dodatne probleme koje ljudskim

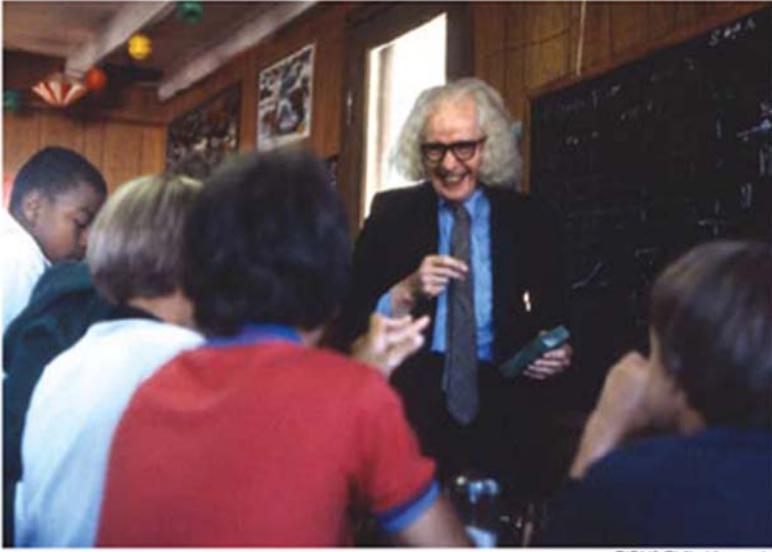
bićima predstavlja boravak na našem Mjesecu, kao i na površini Marsa.

Ako proučavamo povijest fizikalne znanosti nakon rada sljedbenika Carla F. Gaussa i Bernharda Riemanna, u njihovo vrijeme, i uzmemo u obzir napredak stvari srodnih znanosti sve do uspjeha američke organizacije spuštanja na Mjesec, to bi nas trebalo potaknuti da se poslužimo primjerima iz École Polytechnique prije 1815.g. kao Gaspard Monge, Lazare Carnot, i Alexander von Humboldt i njegov slavni štićenik Lejeune Dirichlet, kao točke na karti pomoću kojih možemo procijeniti stope fundamentalnog napretka, ili, kao alternativu tome, stanovite odvratne nekompetentnosti koje su u fizikalnu znanost ušle početkom 19. stoljeća. Razmišljajmo na rođenje razdoblja od tri buduća pokoljenja, rođena u ovom stoljeću nakon sadašnjeg vremena, od kojih će dva imati veliku mogućnost ponovno dosegnuti dob razine znanstvene i Klasične umjetničke zrelosti.

Usvojivši takvu radnu perspektivu, suočujemo se, barem u dubljem smislu, sa sljedećim, važnim moralnim pitanjem.

Behavioristi, uključujući i egzistencijaliste, koji su uglavnom počeli prevladavati u oblikovanju politike nacija Europe i obiju Amerika, sve više i više, tijekom uzastopnih pokoljenja trans-atlantskih kultura nakon 1945.g., predstavljali su urođeno nemoralno tijelo po svom utjecaju na društvo i povijest općenito.

Baš je sustavno razaranje tih stvaralačkih moći ljudskog uma, povezanih s Klasičnom umjetničkom kompozicijom i fizikalnim znanstvenim stvaralaštvom, bilo vodeća usporedna sprega s umjetničkom i znanstveno ekonomskom dekadencijom društva nakon smrti američkog Predsjednika Franklina Roosevelta. Tu se dekadenciju može najočitije poistovjetiti s uplivom vrste izopačenosti u sprezi s opravdano zloglasnim Bertrandom Russellom koji je predlagao

EIRNS/Philip Ulatowsky

Dr. Robert Moon, slavni fizičar koji je radio na Manhattan-skom Projektu, poučava mlade tijekom ljetnog seminara u North Virginiji 1983.g. "Moralnost", piše LaRouche, "je posvećenost promjenama koje su nužan napredak k traženoj promjeni prilika koje moramo donijeti na svijet u budućnosti a to je onda ostavština našem potomstvu.

protuteža i koje mora nadvladati zakoniti nastup iscrpljenja najbogatijih nakupina sirovina o kojima održanje postojeće kvantitete i kvalitete ljudskog života u društvu ovisi. *Zakon je ovaj: napredak ili počni skapavati.*

Takav nužni napredak odražava se, ne isključivo već tipično, napredovanjem Klasične umjetničke i jezične kulture, i rastom neto produktivnih moći radne snage kao posljedici fizikalno znanstvenog napretka.

Ova ideja nužnosti ljudskog napretka suočava čovječanstvo s nužnosti napretka kao autoceste k budućem životu kulture društva. Moramo stoga učiti na iskustvima prošlosti, no ne smijemo se ograničiti na pouke prošlih iskustava. *Civilizirano čovječanstvo je stvaratelj budućnosti koju ranijim navikama nismo postigli.*

Albert Einstein, tako, pišući o Johannes Keplerovom jedinstveno originalnom otkriću zakonitosti univerzalne gravitacije definirao je prema tome svemir izražen Keplerovim jedinstveno originalnim otkrićem, kao *konačan, ali neograničen (neomeđen)*. To je svemir koji ne postoji samo u vremenu; radije, vrijeme postoji samo unutar fizičkog prostor-vremena. Riemannovo mjerilo fizičkog prostor-vremena je preobrazba ljudskog postojanja na viši (raz)red bitka putem ostvarenja jednakovrijednog valjanim otkrićima univerzalnog fizičkog prostor-vremena.

Društvo, tako, postoji unutar granica ostvarenja onih otkrića koja stvaraju stanje postojanja koje nije postojalo ranije, te je onda izraz zakonitosti univerzalne protuentropije. Mudrost leži ne u iskustvu prošlosti, već u stvaranju budućnosti, boljih prilika koje nisu postojale u prošlosti. *(U) Konačnom, ali ne ograničenom.*

Ovakvo gledanje na stvari osnovica je istinske moralnosti. Moramo naučiti što se dogodilo u prošlosti, no to nije izvor budućnosti. Uzmite sljedeći slikovit opis ovog što sam naznačio u odlomcima neposredno prije ovog.

preventivni nuklearni napad na Sovjetski Savez, napad čija nakana je bila prouzrokovati nametanje svjetske vlade, a to ostaje i danas nakana sadašnje Britanske monarhije.

Glede toga, nužno je sljedeće izlaganje. Zato nastavljam, kako slijedi.

O ljudskoj naravi

Fizički, preduvjeti nastavka postojanja civiliziranog društva zahtijevaju stopu napretka koja se izražava kao napredovanje u produktivnoj moći radne snage, po glavi i po četvornom kilometru, napredovanje koje je

Je li istina znanje iskustva koje je netko naučio od prošlosti? Ili istina nije ništa drugo nego odabir promjena u životu, koje dolaze našim iskustvom nužno odabраних novih načela koja su sa svoje strane sredstvo dočekivanja novih izazova te je ono naš odgovor zahtjevima nadolazeće budućnosti? *Istina je prijelaz s nedovršene prošlosti, konačnog, na budućnost koju tek trebamo doživjeti, na ono što nije ograničeno.*

Library of Congress

Ruska transsibirska željeznica prelazi preko rijeke Kama, bliže Perma u uralskom području.

Što ćeš, moje dijete, postići

što će dati one kvalitativne promjene u životu koje uspješnost budućnosti traži? Moramo naučiti od prošlosti, ono što prošlost, *konačno*, može ponuditi; no poznavanje prošlosti uskoro bude bezvrijedno, ako se naša privrženost ne usmjeri na nešto novo, *neograničeno*, na revoluciju u idejama za [novi] život, što je naš nužan odabir pristupa nužnoj budućnosti. Glede toga sve ono što je istinsko, predstavlja pravu no nužnu promjenu k novom putu u budućnost sad pred nama.

U svrhu života društva, moramo sad mjeriti svoju obaveznu uspješnost mjerilom raspona dvaju ili više pokoljenja potrebnih za promjenu društva sa sadašnjih okolnosti razvoja na nužno buduće stanje razvoja.

U sadašnjem, još mladom stoljeću, pokazatelj tog nužnog i mogućeg napretka, kojeg moramo usvojiti kao svoj budući razvoj, tiče se stvari koje će omogućiti uspješan put čovjeka, s putanje Zemlje ma Marsovu putanju, i siguran povratak, a to je cilj koji bi se mogao postići korištenjem modaliteta termonuklearne fuzije. *Čovjek mora živjeti sada, [tako] da stvori budućnost. To i ništa drugo je moralnost: načelo neograničenosti.*

To je, kao što sam opisao, nužni pravi cilj za čovječanstvo u okviru novog stoljeća u koje smo tek ušli. No, dok taj cilj jest pravi, njegov najvažniji mu je vid, kao što sam rekao, odrediti specifičan, prikladan primjer univerzalnog moralnog načela društva. Moralnost nije pouka iz prošlog iskustva, već je ona privrženost promjenama koje su nužno napredovanje k traženoj promjeni okolnosti, koje moramo donijeti na svijet u budućnosti koju će naše potomstvo baštiniti.

Jedno dijete pita drugo: „Što ćeš ti postati, kad odrasteš“?

Drugim riječima: mi živimo u protuentropijskom univerzalnom procesu protuentropijske promjene univerzalne zakonitosti (načela). *To je bit ljudske moralnosti.* Moralni smo samo kad radimo ono što naši djedovi i roditelji nisu postigli glede povećanja moći čovječanstva u svemiru, kvalitativno, po glavi i po jedinici mjerila fizičkog prostora-vremena.

Korisno je baciti pogled u prošlu povijest napretka europske civilizacije u fizikalnoj znanosti od vremena Jeanne d'Arc, i malo kasnije, Filippa Brunelleschija i Nikole Kuzanskog, ili od Keplera, Fermata, i Leibniza, te od École Polytechnique početkom 19. stoljeća, ili od Riemannove docentske disertacije 1854.g. pa do vremena nakon toga. Kakva mora biti odabrana sudbina svakog od tih dvaju pokoljenja koje će tek potpuno sazrijeti, od njihova rođenja u desetljećima dijela ostatka sadašnjeg stoljeća u koje smo ušli ovog prošlog desetljeća? *Mi smo, dakle, moralno, ono što smo odabrali kao bolju budućnost u kojoj će naši potomci prebivati.*

Takvi su pojmovi unutar kojih moramo odrediti predvidljive ciljeve ostatka ovog sadašnjeg, još mladog stoljeća pred nama. To je znakovita definicija političke moralnosti među suverenim nacijama i njihovim narodima danas. Moramo biti stvaratelji na sliku i priliku Stvoritelja. To je prava politička moralnost unutar i među nacijama sada.

Takvi su potrebni zajednički ciljevi čovječanstva. To je jedina istinska moralnost. To je jedina istina.

IV.DOLAZAK ŽELJEZNICA

Da bi kročilo naprijed u vrijeme budućnosti, društvo mora kročiti naprijed u prostor(u).

Danas, mladi građani Sjedinjenih Država često mnogo manje znaju o bitnim stvarima od pokoljenja svojih djedova. Kako se to dokazuje? Jednostavno zapitajte: što se dogodilo sa željeznicom?

Funkcionalna koncepcija željezničkog sustava bila je bjelodano ustanovljena u nakani u radu tadašnjeg Ministra Unutrašnjih Poslova SADa, Johna Quincyja Adamsa, odnosno njegovom određivanju politike izgradnje Sjedinjenih Država kao interkontinentalne nacije, od kanadske sjeverne granice do meksičke granice i unutar kopna od atlantske do pacifičke obale.

Da bi se to shvatilo na način kako se mora shvatiti u svijetu danas, gledajte uvijek na budućnost u smislu promjene koja ruši one granice koje su vladale u prošlosti.

Ranije je tako kultura koja je bila pomorska postala sredozemnom kulturom, različitom od imperijalnih sistema Zapadne Azije. Ceste su bile koristan no samo sporedan dodatak pomorskom razvoju. Kasnije, Karlo Veliki je pomaknuo civilizaciju naprijed razvojem sustava kopnenih vodenih putova, sjeverno i istočno od Pireneja. Kasnije je došao pomak sa granica Sredozemlja i Crnog mora na Atlantik, padom Bizanta i normanskim osvajanjima. Zatim, u

kasnijim godinama Nikole Kuzanskog, došao je Kuzin imperativ plovidbe kojom bi se sa Sredozemlja doseglo preko oceana do kontinenata na suprotnim obalama, a taj je imperativ doveo do europskih naseobina u obim Amerikama.

Nakon toga došao je transkontinentalni željeznički sustav SADA i uslijed toga pomak iz granica unutar Atlantskog i Indijskog oceana, do dosega pacifičke obale, od mjesta gdje zapadna strana obale transameričke željeznice susreće pacifičku obalu. Zatim je došlo do ujedinjenja željeznice sa srodnim transkontinentalnim sustavima ujedinjujući Euroaziju, obje Amerike i Afriku u jedinstveni globalni sustav. Nakon toga doći će poveznice s Mjesecom te zatim Marsom.

Sve to sjedinjuje i obuhvaća povećanje gustoće protoka energije glavnih energetske izvora koji se koriste sukladno onom velikom načelu po kojem se čovjek razlikuje od životinje. To načelo je uporaba oblika energije vatre, od jednostavnog sagorijevanja goriva, do viših dosega gustoće protoka energije povezanih s atomskom fisijom, te zatim termonuklearnom fuzijom i još više, odnosno sve moćnijim izvorima energije o kojima napredak ovisi.

U tom procesu preobrazbe našeg planeta i sve do novih staza povrh toga, moć se čovječanstva pojačava kao dobrobit, u fizičkom trošku po jedinici ljudskog rada po glavi i po četvornom kilometru zemljišta, kao što se to može prilično točno mjeriti izrazom, kojeg se prikladno može naznačiti kao „gustoća protoka energije“.

Može se reći, autocesta od Zemlje do Mjeseca sagrađena je pomoću tehnologija iz doba atomske fisije, a tako ćemo uskoro uspostaviti efektivni kolnik preko Sunčevog prostora, od Mjeseca do Marsa, a ovaj potonji je cilj koji određuje buduće okolnosti sadašnjeg još mladog stoljeća, preko te autoceste kroz svemir koju obilježava termonuklearna fuzija, a zatim i još dalje.

Zašto su željeznicu upropastili

Postojanje pouzdanog cestovnog sustava nije bilo pogreška; no razmontiranje sustava transkontinentalne željeznice u korist putovanja autocestama i relativno kratkoročnim, skupim sustavima zračnog prometa, bili su veliki, i sasvim hotimičan nazadak za čovječanstvo.

U međuvremenu, najvažnija slabost u sustavima željeznica bio je propust razviti poboljšanja u vrlo brzom prijevozu, propusti koje se pokušava ispraviti u stanovitoj ograničenoj mjeri sadašnjim novim modelom vrlo brzih vlakova i, što je još značajnije, sustavima vlakova na magnetsku levitaciju.

Napuštanje korištenja željezničkih sustava dogodilo se zbog učinaka privrženosti Britanskog carstva pokušajima uništenja Sjedinjenih Država, a ta privrženost, nastala porazom londonskih nastojanja da unište Sjedinjene Države kroz napore lorda Palmerstona Britanskog carstva, u pokušaju uništenja Kine i uporabe takvih oruđa britanskog Ministarstva Vanjskih Poslova kao pobunu Konfederacije, te izdajnički nastrojene londonske marionete. Ta britanska reakcija se najvidljivije izrazila histeričnom reakcijom Britanske monarhije na razvoj interkontinentalnog sustava željeznice koji se razvio u skladu s modelom razvoja transkontinentalnog željezničkog sustava SADA, kao što je to u Euroaziji vodio rad ruskog D.I. Mendeljejeva i njemačkog kancelara Bismarcka.

Moramo se, onda, podsjetiti uspjeha zlog Britanskog carstva koji je doveo do svrgavanja Bismarcka s vlasti, kao dio priprema Britanskog carstva, poznatog britanskog pokretanja događaja koji će prerasti u 1. i 2. svjetski rat. Treba istaknuti da tu spada i princ Edward Albertovo pridobivanje Japana za napade na Kinu i Rusiju, što se nastavilo od 1845. do 1945.g, takvim stalnim načinima kao što je britansko pridobivanje Japana početkom 1920.-ih za plan zajedničkog napada s Britanijom na pomorske snage i baze Sjedinjenih Država, kao i postavljanjem engleskog odabranika, Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj, te odsudnom ulogom koju je princ Edward VII odigrao na svom vrhuncu, umorstvima Predsjednika Francuske Sadi Carnota i Predsjednika SADA Williama McKinleyja.

Tako je ta tradicija, koju su nastavili britanski (kupljeni) ljudi u Americi i Predsjednik SADA Harry S. Truman, bila tipičan primjer promjena politike SADA koju se ranije dovodilo u spregu s istim izdankom Britanskog carstva na Wall Street-u, koji su podržali izdizanje Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj, i koji su pokrenuli veliki sukob zvan 2. svjetski rat.

Prijetnja nuklearnim ratom poslije 1945.g., u razdoblju od 1945.-1989., u početku zahvaljujući Winstonu Churchillu, prevladavala je svjetskom politikom, od vremena Bertrand Russellovog javnog pokretanja politike namjeravanog, „preventivnog“ nuklearnog napada na Sovjetski Savez, na osnovi pogrešne procjene da Sovjetski Savez ne će biti sposoban samostalno razviti nuklearno naoružanje na vrijeme. Taj smjer u transatlantskim planovima bio je u sprezi, sve do današnjeg dana, sa spletom Britanije i financija Wall Street-a, a nastavio se uz pomoć uništenja suvereniteta država nacija kontinentalne Europe inicijativama britanskog čovjeka, mrzitelja Charlesa de Gaullea, François Mitteranda, Margaret Thatcherice, i sina Averella Harrimana, Herberta Walkera Busha.

Ova zapažanja najznačajnijih dijelova zadnjih gotovo dvaju stoljeća povijesti razvoja i uništenja sustava kontinentalnog masovnog prijevoza, ovdje su neophodna kao opomena protiv kratkoročnih razmišljanja, i rezultirajućih gluposti strateških razmišljanja većine vlada od vremena londonskog pokroviteljstva, kao u vrijeme Benthamovog nasljednika Palmerstona, a i kasnije, [a primjer toga je bio] u pokušaju upropaštenja gospodarskih sustava kontinentalne Europe i drugih.

Da bi se shvatili velebni razmjeri po kojima se povijest ustvari odvija, moramo vođe nacija otarasiti tipično obmanjujućeg, relativno kratkoročnog mentalnog sklopa „tko je udario koga“, koji je vodio nacije i kulture koje su inače trebale biti velike, da se upletu u ludorije putem kojih su suverene nacije upropastile same sebe trajnim vojnim i sličnim sukobima po modelu britanskog orkestriranja propasti kontinentalne Europe opetovanim reproduciranjem kronične gluposti znane kao ponavljanje uzajamnog uništenja kontinentalne Europe dugotrajnim ratovanjima, uglavnom u Euroaziji. Bili su to ratovi na osnovu kojih je uspon Britanskog carstva temeljio svoju moć u svijetu, do današnjeg dana, kao što smo nedavno to opet iskusili, kad je Njeno Britansko Visočanstvo pokušalo imperijalnim uništenjem same civilizacije putem takozvane Kopenhavske konferencije.

Ovakvi su prethodni primjeri gnjusne uloge pro-izdajničkog, pro-genocidnog donošenja odluka od strane sljedbenika britanskog, lažljivog, zlog pristalice ljudi koji su u 2. svjetskom ratu slijedili zdravstvenu politiku Adolfa Hitlera, kao što je bivši Premijer Tony Blair, i Blairov sljedbenik u takvim pro-genocidnim mjerama kao Predsjednik Barack Obama sada.

Predsjednik Theodore Roosevelt baca zemlju s Panamskog kanala na Kolumbiju, u ovom crtiću W.A. Rogersa iz New York Herald -u, iz prosinca 1903. Teddy Roosevelt – potpuno različit od svog rođaka Franklina – bio je britanski imperijalist i pro-maltuzijanac.

njih oslanja na neophodan instrument nacionalne kulturne suverenosti.

Do sada u povijesti, pokušaj uspostaviti sustav država nacija, koje bi se, iako savršeno suverene, ujedinile na temelju zajedničkog, sveobuhvatnog cilja za sve nacije, bio je čisti neuspjeh. Trebali bismo to raspoznati na primjeru rata koji je Britanija vodila protiv naroda Sjeverne Amerike čak prije ratova za oslobođenje u razdoblju od 1776. – 1782., i naknadnim planovima Palmerstona protiv republike SADa. Takvi su bili britanski imperijalni porivi koji su prouzrokovali takozvane „svjetske ratove“, gdje je svaki od njih bio posložen inicijativama Britanskog carstva, te dugotrajni, takozvani „hladni rat“, pa britansko uništenje suverenih nacija kontinentalne Europe nakon 1989. do danas, kao i stalnim pokušajima kraljice Elizabete II razoriti Sjedinjene Države Amerike u ovom času.

Može se dokazati kako sve nacije imaju zajednički interes za opću dobrobit ljudi, ako imamo pameti tu činjenicu raspoznati. Taj zajednički interes ima svoj izraz u ulozi nacionalne suverenosti podižući svaki narod do njegovih najvećih mogućnosti samorazvoja nacionalne kulture, i suradnje u tom smjeru koju dijele te nacionalne kulture. Nažalost, napor je bio češće ograničen, da bi se umanjila žestina sukoba, radije nego da se zajedno razvijaju, odvojeno ali bratski, razvojem našeg shvaćanja zajedničkog zadatka, koji ujedinjuje u velikim poduzetništvima kao sadašnji izgled razvoja bliskih svemirskih prostora.

Veliki Eshil nas je opomenuo, i još uvijek opominje, kao naprimjer u svojoj **Prometejevoj trilogiji**, da se upravo po borbi protiv zabrane uporabe „vatre“, kao što je vatrena energija atomske fisije, razlikuje moralnost ljudskog roda od životinjske svireposti sustava ropstva i kmetstva, koja [moralnost] suprotstavlja ljudskost oblicima društva koja društvu nameću usmjerenje nazadnosti i iracionalizma, a to je bio najznačajniji zajednički čimbenik čovjekovog tlačenja drugih ljudi, i zaglupljivanja muškaraca i žena uz pomoć izopačenih suprotstavljanja napretku, kao uporabi raznih vrsta vatre, što povećava moć postojanja svakog i svih naroda.

Moramo, posebno, doseći sretnije stanje uma, gdje djelujemo na osnovi razumijevanja bitne razlike između nužde dotičnih suverenih država nacija i zajedničkog, globalnog interesa koji bi trebao, istovremeno, ujediniti suverene nacije planeta oko političkih ciljeva dostojnih imena „zajednički ciljevi čovječanstva“.

Veliki prometni i drugi fizički sustavi i sudjelovanje u napredcima znanosti i tehnike, tipična su sredstva koja ujedinjuju nacije čovječanstva u zajedničkim ciljevima, dok u isto vrijeme njihova suradnja vuče korijene iz načela podijeljenosti jer se svaka od

Danas, poluga kojom bismo mogli postići ujedinjenje dotičnih suverena u zajedničko rješavanje problema, zajedničkim sredstvima, bila bi evolucija načina [proizvodnje] energije i prometnog sustava nužnog ujedinjenju nacija čovječanstva na ovom planetu u zajedničke ciljeve, i u zajedničke napore u svemirskom prostoru iznad Zemlje.

Što je otišlo u krivo s Amerikom?

Vodeći krugovi nacija diljem svijeta morali bi razmotriti zanimljivu činjenicu.

Činjenica da je pod uplivom jednog Predsjednika Theodora Roosevelta, bratića po krvi ali ne i duhu, kasnijeg Predsjednika Franklina D. Roosevelta, došlo do napredovanja pro-maltuzijanske politike, baš kroz ulogu Theodora Roosevelta u Sjedinjenim Državama. To se radilo s namjeranim učinkom, tako da praktički nikakav značajni napredak razvoja kopnenog teritorija ogromnog područja od točke zapadno od rijeke Mississippi i zapadnih planinskih lanaca Kalifornije ne oživi. Bila je to posljedica Theodore Rooseveltove prilagodbe maltuzijanskoj dogmi na repertoaru ljudi, sa središtem na Wall Street-u, koji oblikuju politiku u Sjedinjenim Državama. Ta činjenica ne bi smjela biti iznenađujuća novost, jer, na koncu, ujak Theodora Roosevelta, koji ga je odgajao, bio je poglavar Obavještajnih službi Konfederacije sa sjedištem u Londonu u vrijeme slavnog Američkog građanskog rata, kojeg je Britanija orkestrirala protiv postojanja Sjedinjenih Država.

Taj isti često ponavljan obrazac britanskog imperijalizma, još i danas, također je vrlo važan, kao odsudan čimbenik moderne povijesti nakon „Sedmogodišnjeg rata“ od 1756.-1763. u Europi, i kao snažan izraz načina kako je došlo do rata poznatog kao 1. svjetski rat.

Prije ovih navedenih činjenica o svrgnuću njemačkog kancelara Bismarcka, koji je bio intelektualni saveznik Sjedinjenih Država, i umorstva Predsjednika Francuske Sadi Carnot-a, Bismarck i Sjedinjene Države bile su približno istog mišljenja glede zlobe princa od Walesa poznatog kasnije kao Edward VII. Štoviše velike njemačke reforme pod Bismarckom zasnivale su se na uspjesima politike Sjedinjenih Država, i vodećih krugova SADa kao što je bio Henry C. Carey. Krugovi Careya i njemačkog Bismarcka dijelili su u mnogome smisao zajedničke zadaće čovječanstva, a dijelili su ga i s krugovima Rusije tog vremena.

Ustvari, Bismarck, sve dok je bio kancelar, bio je zid koji je sprječavao princa od Walesa da započne rat između Njemačke i Rusije, rat kojeg je Britanija organizirala manipulacijom glupog habsburškog Kaisera koji je podgrijavao svoju namjeru vjerskog rata na Balkanu. Glavna nakana tog rata, nakana britanskog princa Edwarda Alberta bila je sukobiti Rusiju i Njemačku, jednu protiv druge, u svrhu, kao što je sam Bismarck tu britansku nakanu opisao, uništenja kontinenta Europe novom verzijom „Sedmogodišnjeg rata“ iz 1756.-1763.

Sve dok je Bismarck ostao na položaju kancelara Njemačke, i sve dok je Predsjednik William McKinley ostao na položaju Predsjednika SADa, nakana princa Edwarda Alberta uništiti kontinentalnu Europu „svjetskim ratom“ nailazila je na zapreke.

Creative Commons

Kralj Edward VII (princ Albert Edward prije svog krunjenja) uspješno je doveo do svrgnuća njemačkog kancelara Otta von Bismarcka (desno) 1890. To je upropastilo polet prema američkom stilu političke ekonomije, i ujedno utabalo put za 1. svjetski rat.

Postojala su uglavnom tri čimbenika u prethodnici princ Edward Albertovog pokretanja rata koji je postao poznat kao „1. svjetski rat“. Prvo, umorstvo Predsjednika Francuske Sadi Carnota. Drugo. Princ Edward Albert je zaveo Japan na obavezu zaratiti protiv Kine i Rusije, što će se nastaviti od 1859. do kolovoza 1945., i kasnije, Japan se 1920.g. obvezao napasti američku pomorsku bazu u Pearl Harboru, na osnovi dogovora Londona i Japana. Treće, umorstvo

Predsjednika SADA Williama McKinleyja, koje je dovelo u Predsjedništvo nećaka britanskog kupljenika, američkog izdajnika Theodora Roosevelta, preokrenuvši time SAD od prijateljstva s Bismarckovom Njemačkom, koje je postojalo u vrijeme McKinleyja, na stranu Britanskog carstva.

Posebni slučaj Japana i nastavka njegova savezništva s Britanijom protiv Kine i Rusije, mora se sad ukratko pojasniti.

Taj se slučaj treba razmotriti u svijetlu činjenice da je Britanija bila u savezu s Japanom protiv Rusije, od oko 1895.g., sve dok britanska flota nije došla u opasnost da je Hitler preuzme. Poraz Francuske natjerao je Winstona Churchilla da odigra svoju ulogu prelaska na stranu SADA iz straha da će Hitlerova kontrola nad Europom ubrzo dovesti do uništenja samog Britanskog carstva. Bilo je to carstvo koje Britanija nije bila u stanju nastaviti braniti u savezu s Francuskom, kad je jednom Njemačka samu Francusku osvojila.

Japan nije mogao napraviti sličan preokret u svom savezništvu, naročito jer su nove okolnosti Japana već dovele u spajanje elementa „pokret na jug“ s postojećim obvezama uništenja SADA kao i Kine i Rusije. Japan je ostao, s nelagodom, s Hitlerom, a sve je to gledano s japanske strane bilo ostavština, sve do pada Francuske, britanskog saveza s Japanom protiv bivše mete, Pearl Harbora odnosno SADA, iz 1920.-ih, povrh japanskog saveza protiv Kine i Rusije.

U svemu ovom Wall Street je, jasno, uvijek bio uglavnom kupljena duša, ali i saveznik Britanskog carstva, jer Wall Street je kupljena roba Britanije, radije nego odani predstavnik SADA, a to je bio slučaj od Pariškog mira od veljače 1763. To je razvidno također iz parnice na vojnom sudu 1925.g. protiv američkog generala Mitchella. Bio je to ključ sukrovnje izdajničke, sadašnje, još trajne politike „spašavanja“ [financijskog tržišta] koju vodi američki zastupnik Barney Frank, a također i Predsjednik SADA Barack Obama u razdoblju od 2007.-2010.g do današnjeg dana.

Takvo je bilo moje lično iskustvo u Burmi (Mianmaru) i Indiji 1945.-1946.g., što je gotovo cijelo svjesno vojničko osoblje SADA na tom području iskusilo na terenu u istom razdoblju.

Američke željeznice

Američki sustav željeznica nastavio je igrati vodeću, iako sve slabiju ulogu u američkom gospodarskom razvoju sve do 1924.-1926.g., a Predsjedništvo Franklina Roosevelta ga je oživilo iz prijetećih ruševina. Željeznički sustav SADA igrao je vodeću, logističku ulogu u mobilizaciji za ulogu SADA u 2. svjetskom ratu, i u razvoju gospodarstva SADA, i ratnu mobilizaciju pod Predsjednikom Franklinom Rooseveltom.

No tekući razvoj sustava autocesta nacionalne obrane SADA dobio je čvrsto uporište od sredine do kraja 1950.-ih, na mig Wall Street-a i nesretnog ishoda pregovora, kojima je Wall Street kormilario, između željezničkih sustava Pennsylvanije i sustava 'New York Central', a automobil je poslužio kao mamac da navede pučanstvo SADA na sudjelovanje u dugoročnom procesu upropaštenja svog vlastitog nacionalnog gospodarstva.

Zadnji dah pokušaja oživljenja željezničkog sustava propao je umorstvom Predsjednika Johna F. Kennedyja.

Značajno usmjerenje na opetovano vođenje i izazivanje novih ratova po uzoru na Sedmogodišnji rat, usmjerenje, koje traje već više od zadnjih sto godina svjetske povijesti, a ustvari je počelo 1890.g. svrgavanjem kancelara Bismarcka, otvorilo je vrata onom što zovemo 2. svjetski rat. Općenito prije 1890.g. i pogotovo prije umorstva Predsjednika SADA McKinleyja, postojalo je duboko prijateljstvo između Sjedinjenih Država, Njemačke i Rusije, kao suprotnost britanskom imperijalizmu, a tu tradiciju možemo pratiti unatrag do uloge Katarine Velike, koja je vodila 'Ligu oružane neutralnosti' što je omogućilo uspostavu Sjedinjenih Država, prijateljstvo s Rusijom koje je također igralo odsudnu ulogu dajući potporu obrani SADA protiv ruke Britanskog carstva koja je vukla konce Konfederacije, londonske marionete [koja je Carstvu poslužila kao oruđe za sukob sa SAD-om].

Doista, istini za volju, Britansko carstvo jedino je ustvari odgovorno za organiziranje tog što zovemo 1. i 2. svjetskim ratom, i za mnoga druga zla u vremenu između i prije i poslije tih ratova. Baš je izdajnički poriv unutar Sjedinjenih Država, poriv koji vuče korijene iz 'Britanske istočnoindijske tvrtke' i njene kontrole nad Wall Street-om, tvorevinom izdajnika Aarona Burra nakon Pariškog mira u veljači 1763.g., bio odsudan čimbenik svake velike budalaštine i opačine koje su odtada pokazale vodeće političke snage, takozvana „banda Wall Street-a“.

Isto se to može posvjedočiti za uloge Predsjednika Georgea W. Busha mlađeg, i sadašnjih dužnosnika Predsjednika Baracka Obame (i zastupnika Barneyja Franka), do sada. Cjelokupna znana povijest nije niz pojedinačnih događaja već, radije, dinamički proces u razvoju, dosežući daleko u prošlost prije nego što je povijest čovječanstva bila znana.

Prema tome jedini kompetentan lijek protiv zla, koje je čovječanstvo općenito pretrpjelo prema našem sadašnjem poznavanju povijesti do sada, predstavlja ono djelovanje koje je svjesno oblikovano pronicljivošću glede načina stjecanja svojevjerne kontrole nad trajnim procesom povijesti od neznane davnine, do današnjeg dana, radije nego pretresanje problema koji je tvor sinoć zaklao živine u kokošinju.

Američki željezničari 1942.g. Taj sustav igrao je ključnu ulogu u mobilizaciji za 2. svjetski rat, pod Predsjednikom Franklinom D. Rooseveltom

Upravo prekid s tradicionalnom povijesnom navikom ratovanja, kao i predpovijesnom mora biti odabir sredstava izbjegavanja nasrta globalnog mračnog vijeka čitavog čovječanstva koji se nazire i kojeg sadašnja prevladavajuća usmjerenja u svjetskom vođenju poslova prijete natovariti na leđa cijelom planetu u vrlo kratkom vremenu sada. Tradicija sad prijete udesom svim nacijama i narodima; ako se iz te tradicije nismo sposobni sada svojevóljno otrgnuti, iznimnim sredstvima koja sad ovdje predstavljam, moramo onda reći da dugotrajni mračni vijek već sada pritišće sav

naš planet. Vrijeme za promjenu tog usmjerenja sad brzo ističe.

Ta nužna promjena može se uspješno sprovesti, ako možemo okupiti prikladne snage u tu svrhu, sada.

Ako se zajedničko djelovanje početnih četiriju velikih sila kao jedno, ne bi sad pokrenulo složnim vodećim činom SADa, Rusije, Kine i Indije, nema na vidiku nade da će se dugotrajni i nepregledno rasprostranjen novi mračni vijek sada izbjeći.

Ključ mjera potrebnih za takav plemeniti ishod, ima središte u novom obliku ustroja suverenih nacija planeta pomoću triju glavnih izgleda za budućnost. Ujedinjenje planetarnih sustava suverenih država nacija oko zajedničkih ciljeva planetarnog masovnog prijevoznog sustava, snažan poticaj poopćenju snabdijevanja energijom pomoću atomske fisije i termonuklearne fuzije, i pripreme za organiziranje bliskog Sunčevog svemirskog prostora Johannes Keplerovih Zemlje, Mjeseca, i Marsa, pa uvođenje u igru Riemannovih temelja plodonosnog genija, akademika V.I. Vernadskog i Alberta Einsteina kao ideje vodilice u oblikovanju nastavka sadašnje povijesti tog sklopa planeta, sada. Razbijte kalupe ropstva drevnim navikama da biste oslobodili ogromnu snagu, koja sad počiva u zatočeništvu unutar svijeta.

Kako je uređeno nacionalno područje

U svrhu ove rasprave u ovom času, uzмимо sve oblike zemaljskog masovnog prometnog sustava kao jedinstvenu građu. Razmotrite sad način na koji sve vrste prijevoza putnika i tereta utječu na vrsnoću uređenja nacionalnih i širih područja.

S tog stajališta poslijeratno [nakon 2. svjetskog rata] uređenje područja SADa prema smislu ekonomičnosti kretanja i proizvodnje bilo je fizičko-ekonomska katastrofa, na nekoliko postavki.

Optimalno uređenje raspodjele i lokalne djelotvornosti raznoraznih glavnih odlika mjesnih zajednica, kao što su gradsko-stambene, gradsko-trgovinske, gradsko-industrijske, poljo-industrijske, poljoprivredne, poljo-pošumljavajuće, glavna riječna područja i neobrađena zemljišta, postalo je gospodarskom katastrofom.

Naprimjer, gustoća kretanja čestih korisnika javnog prijevoza [na posao], po glavi, morala bi biti unutar četvrt do pola sata u svakom smjeru, pomoću po-broju-putnika-jeftinih, čestih, modernih sustava javnog prijevoza da bi se takav cilj postigao². Na širem području oko Washingtona, D.C., pa sve do Zapadne Virginije gdje je, naprimjer, velika gustoća ljudi koji se voze osobnim vozilom na radna mjesta i natrag, i dnevno putuju i do 4 sata, uz cestarine koje se dižu do nebesa, velike troškove goriva, i trošak vremena koji razara obiteljski život.

U razdoblju nakon 1945.g. naročito sredinom 1950.-ih postojala sve jača zbijenost radnih mjesta u pretjerano izraslim gradskim i predgradskim područjima, a ogromna prostranstva ranije naseljenih poljoprivrednih i industrijskih područja ostala napuštena.

Te škodljive posljedice bile su, djelomično, nusproizvod sve veće ovisnosti o vožnji osobnim vozilom na posao i sličan prijevoz, pa čak i hotimičnog uništenja ranije veoma učinkovitih postojećih sustava masovnog prometa. Ono što je također bilo zapažljivo kod sklonosti takvom usmjerenju je veliko povećanje neto troška društvu koje su te promjene proizvele.

Istovremeno, oslonac na osobno vozilo za odlazak na posao sa sve gušćim gradskim i predgradskim mjestima, uvelike je povećao naplate troškove prometa, relativno prema nižim troškovima modernog sustava gradskog i predgradskog javnog prijevoza zaposlenika. Rast izravnih troškova, relativno prema gradskim sredinama razumne veličine usmjerenih na sustav masovnog prometa niskih troškova isplativosti, a uz ovo ide i teški teret izgubljenog „obiteljskog vremena“.

Još jedan, sve značajniji čimbenik, u zadnjim desetljećima nakon 1950.-ih, naprimjer u SADu, bio je posljedica gubitka pouzdanog sustava željeznica u putničkom prometu glede svojstava sustava zračnog prometa. Troškovi, čimbenik gubitka vremena u zračnom putničkom prometu srednjih razdaljina mora se usporediti s masovnim prometom željeznica velikih brzina i drugog usporedivog zemaljskog prometa koji služe kao poveznice gradskih središta. U cjelini, propust u učinkovitoj uporabi ukupnog zemljišta Sjedinjenih Država imao je koban splet posljedica, kako u smislu troškova nastalih pogrešnim odabirom vrsta čimbenika gradskog i seoskog života u sprezi s problemima u prometu.

² Naprimjer, sve do promjene do koje je došlo početkom 1970.-ih, proučavanja su pokazala da je cijena masovnog prijevoza unutar područja metropole New York City-ja bila manja kad se vožnja ne bi naplaćivala. Besplatni brzoprometni javni prijevoz bio je, prema fizičkom načelu, ukupno isplativiji za putnike i gradske davatelje koji pružaju tu uslugu, od naplatnog sustava. Društvo naplatnih ulaza svojstveno je općenito u cjelini lošiji izvođač u gospodarstvu od vrste gdje se ne vrši naplata za svaku prigodu.

Zemaljski promet velikih brzina, kao što je željeznički ili sustav vlakova na osnovi magnetske levitacije predstavlja ujedno optimalnu politiku i način koji je optimalan i za ljude i produktivno gospodarstvo. Prenaglašavanje ovisnosti o privatnom automobilu umjesto željeznice i sličnih načina, bilo je luđačko, kao i vrlo skupo u svojim raznoraznim vidovima učinaka.

V.DUŠE LJUDI

Mezopotamija je svijetu dala što ja smatram primjerima velikih katastrofa, koje je priklonjenost prema oligarhijskim kulturama opetovano naturila čovječanstvu. Govorim, u prvom redu, o nametnutom nazadovanju koje je dovelo do pada Sumerije, i uništenja nekoć velikog Bagdadskog kalifata, te, između toga, o posljedici sklopa učinaka Peloponeskog rata i zamjene napredne kulture čiji su primjer naprimjer Arhita i Platon, sa sve većim nazadovanjem i skretanjem u oligarhijsku izopačenost u sprezi s Aristotelom i njegovim sljedbenicima.

Govorim isto tako o takozvanom „oligarhijskom modelu“ povezanom s pregovorima kralja Filipa Makedonskog i Ahemenida.

Gledajte na ovaj broj primjera drevne i srednjovjekovne prošlosti sa stajališta slične vrste kulturnog zaostajanja koje je udarilo na SAD i Europu rukom Trumana i Churchilla, kao i na druga mjesta, unatoč toga što je jednom došlo do poraza zlog Hitlerovog režima u Europi.

Govorim i o sadašnjim, stalnim, morbidnim, moralnim i intelektualnim katastrofama, kao nedavna pošast znana, pod raznim nazivima, kao europski 'Kongres za slobodu kulture' (CCF) i srodni slučaj egzistencijalističkog pokreta u sprezi s egzistencijalistima tako zvane „Frankfurtske škole“ kao kojiput ljubavnika Hann(ah)e Arendt i kojiput naciste Martina Heideggera. Poanta glede te građe, od posebne važnosti za ovo izvješće, leži u činjenici da takvi intelektualni virusi imaju strogu naklonost uništiti stvaralački potencijal osoba uvučenih u podvrgnuće takvim tradicijama.

Izraz „oblici Klasične umjetnosti“ kad se upotrijebi u suvislom smislu, odnosi se na činjenicu da [oni imaju svoje mjesto] uglavnom u Klasičnim umjetničkim kompozicijama, kao u tradiciji Klasične škole Europe 18. stoljeća Johanna Sebastiana Bacha, Wolfganga Mozarta, Ludwiga Beethovena, te Abrahama Kästnera i njegovih suradnika kao Gottholda Lessinga i Mojsija Mendelssohna, i njihovog sljedbenika Friedricha Schillera, ili Klasične škole fizikalne znanosti sljedbenika Fillipa Brunelleschija, Nikole Kuzanskog, i takvih izričitih sljedbenika Kuze u znanosti kao Leonarda da Vincija, Johannes Keplera, Pierrea de Fermata, Gottfrieda Leibniza, Carla F. Gaussa, Lejeunea Dirichleta, Bernharda Riemanna, pa sljedbenika Riemanna kao što su akademik V.I. Vernadski i Albert Einstein.

Klasičnu se školu može inače prilično dobro opisati kao disciplinirani izraz moći stvaralačke mašte, kao kod Johannes Keplerovog jedinstvenog otkrića gravitacije, moći o kojima sva valjana otkrića glede fizikalne znanosti, i umjetnosti, ovise.

U razdoblju nakon 1. svjetskog rata rast utjecaja izopačenog, poslije-pozitivističkog, radikalno redukcionističkog Bertranda Russella i takvih među Russellovim opće poznatim pristašama, kao što su profesor Norbert Wiener i John von Neumann, koje je razlučeni David Hilbert izbacio [sa sveučilišta], stvaralački vid znanosti je opadao kad su predstavnici starijeg pokoljenja, rođeni pred, ili odmah nakon takozvanog 1. svjetskog rata, izumrli, ili su ih jednostavno, često 'preskočili', kao što je u velikoj mjeri bio slučaj Alberta Einsteina, nakon zenita 5. Solvayske konferencije 1927.g, i kasnije.³

Egzistencijalističku izopačenost se može sasvim pravilno uzeti kao odjek čimbenika korupcije koja je srozala ulogu Klasične Grčke kao političke sile u vrijeme Peloponeskog rata. Rast Aristotelovog utjecaja, i radikalno redukcionističkog *apriorizma* njegovog sljedbenika Euklida, tipičan je primjer problema.

Mora se priznati, postojao je znanstveni i srodan napredak čak i među redovima redukcionista kao što su neki pozitivisti, kao što je slučaj Karla Weierstrassa, njegovog sljedbenika Geoga Cantora, i David Hilberta, ili Hermanna Minkowskog. Do tog je došlo unatoč niza *apriorizama* koje se može pratiti od Euklida, i to do mjere do koje je njihov rad predstavljao pokušaj reformiranja Euklidove prijevare *apriorizma*, radije nego prekida s njim.⁴

Naznačite pravo stvaralaštvo, u znanosti i Klasičnoj umjetničkoj kompoziciji, kao područje Klasično umjetničkih oblika stvaralačke mašte.

To gradivo se odnosi na probleme izvjesnosti osjetila, koji se javljaju na načine gdje je tipičan primjer Keplerovo jedinstveno otkriće opće solarne zakonitosti gravitacije, koju je predstavio svojim djelom **Harmonije Svijeta**. Metoda koju je Kepler tamo predstavio, koristi asimetrična gibanja kad ih se zapaža kao vidljive i harmoničke [tj. osjetilne] izraze učinaka univerzalne gravitacije, da bi odredio svoje jedinstveno originalno otkriće opće zakonitosti gravitacije Sunčevog sustava.

Keplerovo odbacivanje budalaste, redukcionističke metode izvjesnosti osjetila, oslobodilo je znanost, uporabom znanstvene metode proturječnosti doživljaja osjetilima, kao što [navodi] Nikola Kuzanski u svom **De docta ignorantia**, i Fillipo Brunelleschijeva uporaba fizičke zakonitosti lančаницe u konstrukciji kupole firentinske Santa Maria del Fiore. Nisu osjetila koja „znaju“, već radije tumačenje zapažanja osjetilima pomoću stvaralačkih moći jedinstvenih ljudskom umu; baš čovjek, a ne puki otisci hoda, predmet su istinskog znanstvenog, i Klasičnog umjetničkog znanja.

Einsteinovo odavanje priznanja vrijednosti Keplerovog otkrića proizvelo je slavni pojam konačnog, ali neomeđenog (neograničenog) svemira, inače znanog kao protu-entropijski Riemannov univerzum.

³ Značajno je to što je pozitivist David Hilbert izbacio obojicu učenika Bertranda Russella, Norberta Wienera i Johna von Neumanna sa svog götingenškog programa, zbog nekompetentnosti.

⁴ Modernu se koncepciju ne-euklidove fizičke zakrivljenosti može točno slijediti do takvih primjera kao što je Brunelleschijeva uporaba lančаницe [krivulje lanca] kao fizičke zakonitosti, u njegovoj konstrukciji kupole firentinske Santa Maria del Fiore, i odbacivanje Arhimedovog pojma kvadrature kruga od Nikole Kuzanskog. Vidi također opomenu Carla F. Gaussa protiv pogrešno shvaćenog pojma „ne-euklidske“ geometrije što povezujemo s Lobačevskim i Jonasom Bolyajem.

L-3 MAPPs

Azijske nacije kao Kina shvatile su bitnu ulogu koju ekonomija vođena znanstvenim dostignućima, pogotovo nuklearnom energijom mora igrati u budućnosti. Slika prikazuje simulator punog opsega Faze II nuklearke Ling Ao. Nuklearka se nalazi u Šenženu u Guangdongu, oko 60 km sjeverno od Hong Konga.

Pouka koju treba naglasiti pri osvrtu na čovjekovo stvaralaštvo glede napretka ljudskog života unutar, i van sadašnjih granica našeg planeta, ima svoj tipičan primjer u nedavnim iskustvima ovog stoljeća s transcendentnim pojavama kao atomska fisija i termonuklearna fuzija. Dok nas legendarne sile istrošenosti odguravaju od oslonca s onog što se smatralo kompetentnom gospodarskom politikom, na više redove ekonomsko znanstvenih pokretača, potrebno nam je to što bismo mogli smatrati glasovitim načelom, da je

istrošenost ono što je prošlo, a ono što mora biti su više gustoće protoka energije, za koje nam danas tipičan primjer daju pojmovi atomske fisije i termonuklearne fuzije.

Glede toga, dok transatlantska gospodarstva sad nazaduju, uglavnom, u iščezavajući sumrak prema znanstvenoj tami, nacije Azije kao što su Kina i Indija, raspoznale su bitnu ulogu skokova u napretku, koji se moraju staviti u primjenu, da se nadvladaju pogreške svojstvene pretpostavki da svaka nacionalna kultura mora jednostavno oponašati korake koje su napravile kulture u stisku vlastitog usvajanja nasljeđa propadanja, što je u zadnje vrijeme prevladalo transatlantskom kulturom. To propadanje nadolazilo je od pada s razine koju je predstavljala vodeća uloga Predsjednika Franklina D. Roosevelta tijekom priprema za poraz, i upravljanja [strategijom] poraza nacističke prijetnje prije i za vrijeme takozvanog „2. svjetskog rata“.

Bez pomaka gledišta, s prošlih iskustava na nužna otkrića budućnosti, van dosega prošlih civilizacija, i to [pomaka] kao fenomena planetarnog sustava, već sad smo osuđeni na dugotrajni, planetarni mračni vijek cijelog čovječanstva. Baš bi izazov nesnosnog siromaštva koje se još uvijek susreće, *en masse*, u Aziji i Africi danas, morao postati izvor poticaja koji će pokrenuti spašavanje našeg planeta od sadašnjeg, inače neizbježivog, odrona u ponor.